

AICI ESTE UNUL MAI MARE CA SOLOMON

Să rămânem puțin în picioare, în timp ce vom sta cu capetele plecate. Poate cineva are vreo cerere deosebită și dorește să primească rezolvarea Domnului. Ridicați doar mâna, căci El știe de ce aveți nevoie.

Tatăl nostru ceresc, suntem atât de bucuroși pentru că în seara aceasta avem privilegiul să-Ți spunem Tată, Ție, Creatorul cerului și al pământului. Suntem bucuroși să știm că ne-am adunat în seara aceasta în locurile cerești în Hristos, care ne-a făgăduit că dacă vom cere ceva în Numele Lui, ni se va da.

Doamne, Tu ai văzut fiecare mână care s-a ridicat și știi ce problemă se ascunde acolo, de aceea, mă unesc și eu cu cererea lor. Noi venim la tronul de îndurare, prin credință, pentru că acolo vedem Sângele Domnului Isus pe altar și astfel, vom avea asigurarea că cererea noastră a primit răspuns. Noi trebuie să facem un singur lucru: să credem că am și primit ceea ce cerem, și vom avea. Ajută necredinței noastre. Te rugăm să ne descoperi Cuvântul Tău în timp ce-L vom citi, pentru că Tu ești Cel care L-ai scris și tot Tu ești Cel care ni-L poți face cunoscut. Apoi, vino în mijlocul nostru și legitimează-L în acest timp al marilor cuceriri științifice, când biserica devine rece și formală. Dovedește că ai rămas Același, pentru cei care cred că ești același Dumnezeu care a revărsat Duhul la cincizecime. Tu ești același Dumnezeu; ești Cel care a umblat cu apostolii; ești Cel care a umblat cu Moise prin pustie, și ești încă Același și în seara aceasta. Binecuvântează părtășia noastră în jurul Cuvântului, în Numele lui Isus Hristos. Amin. Așezați-vă.

Întotdeauna este o mare plăcere să fii împreună cu poporul lui Dumnezeu, pentru că sunt sigur că Hristos este în mijlocul nostru.

Noi Îi suntem foarte recunoscători Domnului Dumnezeu pentru mărturiile pe care le-am auzit cu privire la seara trecută, fiindcă ne arată că El are încă milă și-i vindecă pe cei bolnavi și suferinzi. Dacă ne-am putea ține gândurile îndreptate spre Hristos, am ști că El ne-a asigurat deja fiecare binecuvântare pentru care a murit, așa că trebuie să facem un singur lucru: să credem.

Ne bucurăm că-L avem pe Dumnezeul Cuvântului chiar aici, dovedindu-L viu.

Acesta este semnul adevărat făgăduit înainte de venirea Domnului.

Nu cu mult timp în urmă, eu și fiul meu am fost plecați în Bombay, India, unde cred că am avut cea mai mare chemare la altar pe care a făcut-o vreodată Domnul. N-am putut estima câți au venit la Hristos, dar cred că la adunare au participat în jur de cinci sute de mii de oameni. A fost o campanie foarte încordată pentru că, dacă vrei să vorbești de religii, India le are pe toate.

În după-amiaza zilei despre care vă vorbesc, m-am întreținut cu reprezentanții a șaptesprezece religii diferite, fiecare negându-L pe Isus Hristos. În sala aceea au fost: mahomedani, budiști, sika, jainiști și mulți alții, dar eu nu am spus nimic, ci doar i-am ascultat. Când am intrat în templul lui Jain, a trebuit să ne scoatem încălțăminte, iar când au început să vină oamenii, s-a făcut un șir atât de lung încât nu i se vedea capătul.

Primul a venit un lepros care nu avea nici mâini și nici urechi, din cauză că-i fuseseră mâncate de boală. Desigur, toți cei prezenți știau care este problema lui. Tu le poți spune oamenilor ce gândesc doar atunci când vine ungera Duhului Sfânt peste tine. Și cineva se gândea că eu folosesc telepatia. Dacă cineva se gândește că deosebirea Duhului este telepatie, înseamnă că nu știe nimic despre aceste lucruri.

Sala era foarte aglomerată, iar în față stăteau „sfinții” lor și rajahii. Aveam la dispoziție doar două zile și-mi era asigurată protecția numai în oraș. Era o priveliște cu adevărat îngrozitoare. Al patrulea sau al cincilea om din rând era un cerșetor orb. India are patru sute șaptezeci de milioane de oameni, iar mie mi s-a părut că în jur de patru sute de milioane sunt cerșetori. N-am văzut în viața mea atât de mulți cerșetori. Voi nu vă puteți închipui cât sunteți de bogați până nu faceți o vizită acolo.

Pe o stradă, am văzut o femeie cu bebelușul lângă ea. Sărmana era atât de slăbită că nu mai putea plânge și voia să ne dea copilul ca să nu moară de foame împreună cu ea. Apoi imediat au apărut alții și alții – nu se mai terminau. Este atât de jalnic pentru că și acei oameni sunt ființe umane; și pentru ei a murit Hristos. Când a venit acel orb, Duhul Sfânt a spus: „Acest cerșetor este un închinător la soare și este orb de 20 de ani. Când ajungi într-un asemenea loc, este bine să știi ce vorbești pentru că ești provocat tot timpul. Este bine să știi că ești trimis de Dumnezeu și că El stă de partea ta, căci acolo nu te poți juca de-a biserica, ci

trebuie să posezi lucrurile despre care vorbești.

Aici, în America, te poți juca, dar acolo nu și nici în Africa, unde sunt acei vraci. Ei sunt spiritiști și nu se lasă păcăliți de vreo psihologie; sunt posedați de Diavolul și au putere, așa că numai Puterea lui Dumnezeu le poate sta împotriva. Eu am fost martor cum de fiecare dată slăvitul nostru Domn, Isus Hristos, a ieșit biruitor asupra acestor duhuri. Vă spun aceasta ca slujitor al Lui, în Numele Său.

Deci Duhul Sfânt mi-a spus că acel orb era un închinător la soare. Ei privesc soarele până orbesc, fiindcă spun că aceasta îi duce în cer. Vedeți? Ei se închină la creație, mai ales oamenii lor „sfinți”.

După ce i-am spus aceste cuvinte, Duhul a continuat: „Tu ești căsătorit și ai doi copii, doi băieți: unul de șase ani, iar celălalt de nouă ani.” Când traducătorul a spus aceste cuvinte, orbul a recunoscut că este adevărat, dar oamenii nu voiau încă să creadă pentru că se gândeau că este psihologie.

„O, Doamne, dacă mi-ai arăta ceva ce a făcut!” m-am gândit eu, pentru că întotdeauna trebuie să-L aștept pe El să-mi descopere.

Stați liniștiți până primiți un răspuns, iar când vă vorbește, ascultați-L, pentru că nu eu sunt cel care vă spun aceste lucruri, ci El. Eu nu știu nimic, dar El știe totul; eu nu știu nici măcar ce-am spus, până nu ascult caseta, și este minunat să vezi ce face El.

Curând, am primit o vedenie în care l-am văzut pe acel bărbat stând acolo, vindecat. „Acesta va fi un lucru minunat!” mi-am zis, după care am spus cu voce tare:

„Astăzi am fost în templul lui Jain, unde am discutat cu o mulțime de lideri religioși care spuneau cât de mare este religia lor pe lângă creștinism. Acolo nu am avut ocazia să lupt pentru Domnul Isus, dar, în seara aceasta, în fața noastră a tuturor stă acest orb.

Dacă l-aș întreba pe preotul mahomedan, pe cel budist sau pe oricare altul, ce greșală a făcut acest om, ar spune că a venerat creația în locul Creatorului, iar eu aș spune că așa este. Dar acum omul știe că a greșit, deci ce veți face cu el? Voi budiștii, vă veți grăbi să-l convingeți să-și părăsească dumnezeul și să adere la religia voastră, în timp ce mahomedanii l-ar face un mahomedan. Dar ce este

aceasta? Voi îi veți schimba gândurile, dar aceasta este psihologie.”

Vedeți? Biserica este plină de astfel de lucruri: metodiștii vor să-i schimbe pe bapțiști; bapțiștii vor să-i schimbe pe pentecostali și așa mai departe. Apoi am spus: „Dar undeva există un Creator care a făcut ochii acestui om.”

Desigur, eu nu aș fi spus aceste cuvinte dacă nu aș fi avut mai întâi vedenia. Am cincizeci și patru de ani și văd vedenii de când eram de un an și jumătate. Nici una din ele nu a dat greș vreodată și nici nu va greși, pentru că Cel ce mi le dă este Dumnezeu.

Știam că omul își va recăpăta vederea, dar voiam să întind o cursă celor necredincioși, așa că am continuat: „Să vină aici un preot mahomedan și să-i redea vederea acestui om, și dacă va face aceasta, voi deveni și eu mahomedan. Sau, dacă budismul este o religie atât de mare, să vină un preot budist s-o facă, sau altcineva. Desigur, omul acesta dorește să-L vadă pe adevăratul Dumnezeu, iar eu cred că marele Creator care i-a făcut ochii prima dată, poate să-i facă și a doua oară, dacă vrea să-i folosească spre slava Sa.”

Acea a fost cea mai tăcută audiență pe care am avut-o vreodată. „Platforma este liberă pentru ca cel care poate să-i redea vederea acestui om, să vină să o facă... și atunci voi adera și eu la religia lui.”

Nimeni n-a scos nici un cuvânt, așa că am continuat: „Știu la ce vă gândiți. Voi credeți că mă folosesc de telepatie ca să înțeleg care este problema cu acești oameni, apoi le spun ce au. Cum puteți crede aceasta, când nu vă cunosc limba și nu pot nici măcar să vă pronunț numele? Eu nu știu nimic despre psihologie, dar voi sunteți maștri în ea. Lăsați deci, ca acel maestru în psihologie să vină aici și să-i redea vederea acestui orb.” Nimeni nu se mișca și nimeni nu spunea nimic.

„De ce nu spuneți nimic? Desigur, undeva este un Dumnezeu, căci tot ceea ce ne înconjoară dovedește existența Lui. Cine este El? Motivul pentru care tăceți este că nu puteți face nimic ca să-l ajutați pe acest om, așa cum nici eu nu pot, dar Dumnezeul cerului, Cel care L-a înviat pe Fiul Său Isus Hristos, al cărui martor sunt, mi-a arătat o vedenie și pe baza ei vă pot spune că acest orb își va recăpăta vederea. Dacă nu și-o va recăpăta, înseamnă că sunt un proroc mincinos și mă puteți alunga din India.

Mahomedanilor, budiștilor și voi ceilalți, puteți să-i vedeți pe preoții voștri cum stau

aici, îmbrăcați în robele lor lungi. Îi vedeți cât stau de tăcuți? Ei nu spun nimic, dar eu vă spun că am văzut o vedenie în care mi s-a arătat că omul acesta își va recăpăta vederea chiar acum. Dacă nu se va întâmpla așa, înseamnă că ceva este greșit; înseamnă că eu sunt un martor mincinos al lui Isus Hristos.”

După ce am făcut o pauză, am continuat: „Dacă Dumnezeu îi va reda vederea, câți dintre voi Îl veți primi pe Hristos ca Mântuitor personal?” Peste tot am văzut mâini negre ridicate.

L-am rugat pe om să vină mai aproape, apoi mi-am pus mâinile în jurul lui și m-am rugat. Ei nu au tradus rugăciunea, dar am spus:

„Doamne Dumnezeule, aceasta este o provocare pentru credința mea, dar oare Tu nu ești și aici, unde sunt adunați acești păgâni, același Dumnezeu care ai fost întotdeauna? Acum este în joc Numele Tău, pentru că eu am spus ceea ce mi-ai arătat Tu. Doamne, Tu mi-ai arătat vedenii încă din copilărie și nici una nu a dat greș, iar acum mi-ai arătat că acest om își va recăpăta vederea, de aceea, chem vederea lui în Numele lui Isus Hristos.” Când am spus aceste cuvinte, omul a țipat cu putere, în timp ce primarul orașului, care se afla în apropierea lui, a alergat, l-a cuprins cu brațele și l-a îmbrățișat pentru că omul putea să vadă ca mine și ca orice om sănătos.

Prieteni, nu spun aceasta ca o mustrare, dar noi nu am dus mai departe planul lui Hristos, așa cum am fost însărcinați pentru că, după cum știți, El a spus:

„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16.15).

Vedeți? El nu a spus: „Construiți școli și biserici”, ci a spus: *„duceți-vă...și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”*, după care a adăugat: *„Iată semnele care îi vor însoți pe cei ce vor crede...”* Cu alte cuvinte, a predica Evanghelia nu înseamnă doar a vorbi Cuvântul, ci trebuie ca Ea să fie legitimată ca adevărată prin puterea Duhului Sfânt, dar noi am dat greș chiar acolo.

Biserica de astăzi învață: „Fă o mărturisire, botează-te și ești creștin”, dar noi nu avem nevoie de un hibrid moale și blând, pentru că a fi creștin înseamnă a renunța la tine însuși, a te lepăda de sine:

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să

Mă urmeze.” (Matei 16.24).

Biserica de astăzi este atât de moale și de lumească, cu toate acestea spune că este creștină, deși **„a fi creștin înseamnă a muri pentru mărturia lui Isus, înseamnă a depinde zilnic de El în tot ce ai nevoie”.**

Dumnezeu trăiește și astăzi și eu știu că El este la fel de mare și de puternic ca și în trecut. Da, El este încă același Dumnezeu. La ce ne-ar folosi să vorbim despre Dumnezeul lui Avraam, dacă el nu este și astăzi Același? La ce ne-ar folosi să spunem că El a despărțit Marea Roșie pentru copiii lui Israel, dacă astăzi nu face același lucru? La ce ne-ar folosi un Dumnezeu care a ridicat din morți un om, dacă nu mai poate face și astăzi acest lucru?

La ce-i folosește canarului vostru că-i dați hrană bună și vitamine ca să-i crească pene și aripi sănătoase, dacă îl țineți în cușcă și nu le poate folosi? Cum se poate încălzi un om la un foc desenat? Nu-i este de nici un folos. El are nevoie de un foc real.

Tot astfel trebuie să fie o naștere din nou reală, o umplere cu Duhul Sfânt, o siguranță că Dumnezeu este prezent aici și că poate fi văzut cum Își poartă de grijă Cuvântului și făgăduințelor Sale, împlinindu-le exact ca în trecut.

Isus a spus: *„Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.”* (Ioan 12.32).

Fie ca Domnul să ne ajute și să ne binecuvânteze.

Eu aștept ca Domnul să facă ceva printre noi pentru că, după cum știți cam 86% din slujba lui Isus a fost vindecarea divină.

În urmă cu vreo patru-cinci ani, am început un studiu referitor la Biserica Primară. Am început cu cartea lui Fox: „Cartea martirilor”, apoi l-am luat pe Hislop cu cartea lui, „Cele două Babiloane”, și, în final, am citit despre Niceea: „Părinții înainte de Niceea”, „Părinții Niceeni” și „Consiliul de la Niceea”.

De-a lungul timpului, din vremea lui Policarp, Irineu și Martin, sfinții au luptat pentru credința adevărată a botezului cu Duhul Sfânt; pentru credința prin care se vindecau bolnavii, înviau morții, se vorbea în limbi, apoi, după sute de ani de la moartea lui Hristos, în epoca întunecoasă, toate aceste lucruri au fost pierdute, dar Dumnezeu a zis:

„Vă voi răsplăti astfel anii, pe care i-au mâncat lăcustele...” (Ioel 2.25). El a făgăduit că o va face, iar noi trăim chiar în timpul vestit de El, în timpul restituirii, așa că pomul va înflori din nou. Eu cred aceasta din inimă. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Aș dori să citesc un text din Scriptură, unul familiar vouă, prin care să vă ajut să înțelegeți unde ne aflăm. O, dacă aș putea aduce această audiență la încredințarea că Isus Hristos este viu și Se află printre noi!

Mintal, voi credeți, dar când această credință trece de minte și coboară la inimă, se întâmplă ceva. Vedeți?

Voi știți că la adunarea din Durban, Africa de Sud, au fost ridicate douăzeci și cinci de mii de scaune cu rotile, deoarece după o rugăciune de numai câteva cuvinte, cei ce le ocupaseră s-au ridicat pe deplin vindecați.

În dimineața următoare acestei adunări, am fost sunat de primarul orașului, Sidney Smith, care mi-a spus: „Frate Branham, du-te la fereastră și privește spre coastă (spre ocean), căci vei vedea ceva ce n-ai mai văzut niciodată.”

Am privit și acolo erau zece camioane englezești, lungi de paisprezece picioare, încărcate cu cârje, scaune cu rotile și alte obiecte ajutătoare, adunate de pe câmpul unde avusese loc adunarea. Și în urma lor mergeau oamenii care fuseseră vindecați, cei cărora le aparținuseră acele obiecte. Ei se țineau de braț și treceau prin fața hotelului meu cântând „Crede numai, totul este posibil” în limba lor maternă.

Acolo, la o singură adunare s-au înregistrat 30.000 de băștinași care L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor personal.

Nu vreau să le jignesc pe surorile noastre dar, de câte ori plec undeva departe, când mă întorc le găsesc pe femeile americane tot mai dezbrăcate și mai lumești, deși pretind că sunt creștine și cântă în cor, dar femeile băștinașe din Africa nu aveau nimic pe ele, dar în clipa când L-au primit pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor, nu a trebuit să le spună nimeni că sunt goale, ci s-au acoperit repede cu mâinile și s-au grăbit să plece din prezența bărbaților.

Dacă prezența lui Isus Hristos a adus acea cunoștință unei femei care n-a știut niciodată nimic despre El și a făcut-o să vadă că este goală și că acel lucru nu este

corect, ce s-ar cuveni să se întâmple cu oamenii civilizați, care pretind că au botezul cu Duhul Sfânt și care totuși, se dezbracă tot mai mult? Părerea mea este că pe undeva este ceva pe dos cu noi.

Poate că sunt eu pe dos, dar dacă este așa înseamnă că este pe dos și Cuvântul, pentru că eu cred că Duhul Sfânt este Cel care le face pe femei să-și pună haine pe ele, nu să le dea jos și pe acelea pe care le au ca să-și arate goliciunea. Sigur că da.

Acum haideți să deschidem la **Matei 12** și să citim de la **versetul 38 la 42**:

„Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul, și I-au zis: „Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine!”

Drept răspuns, El le-a zis: „Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul prorocului Iona.

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

Bărbații din Ninive se vor scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-I vor osândi; pentru că ei s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este Unul mai mare decât Iona.

Împărăteasa de la miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-I va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului, ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon.”

Dacă aș alege un titlu pentru seara aceasta, ar fi: **„Aici este Unul mai mare decât Solomon”**.

Citind în Biblie, vedem că Isus îi muștra pe oamenii din locurile în care mai fusese și unde dovedise că El este Mesia, exact cum ne-a dovedit și nouă aseară. Toate învățăturile lor spuneau că El trebuie să fie însoțit de un semn mesianic dar, când Isus S-a legitimat cu acel semn, ei au spus că este Beelzebul, căpetenia dracilor.

Când a vorbit cu femeia de la fântână și i-a spus lucrurile ascunse din viața ei, ea L-a recunoscut imediat, dar acei mari învățați spuneau că face acele lucruri prin spiritism sau prin ghicire, or, toată lumea știe că ghicitoria este de la Diavolul.

Vedeți? Acesta este motivul pentru care Îl acuzau pe Domnul nostru de acele lucruri rele.

Dar ce le-a spus El? „Dacă Mă numiți pe Mine Beelzebul, veți fi iertați, dar dacă veți vorbi așa și împotriva Duhului Sfânt, atunci când va veni, nu veți fi iertați niciodată.” Spunea aceasta pentru că ei ziceau: „*Are un duh necurat*”. (Marcu 3.30). O astfel de vorbire este hulă împotriva Duhului Sfânt.

Mama obișnuia să-mi spună, pe când eram doar un copil, că „A-L huli pe Duhul Sfânt înseamnă a-ți pierde viața”.

Biblia învață că a-L huli pe Duhul Sfânt înseamnă a vorbi împotriva Lui, iar dicționarul spune că **„a huli”** înseamnă **„a spune vorbe de ocară la adresa cuiva; a vorbi de rău; a calomnia”**. Deci, dacă Îl vezi pe Duhul Sfânt făcând ceva și râzi pe seama acelui lucru, ai trecut linia dintre har și judecată și nu vei mai fi reabilitat niciodată; nu vei mai fi iertat, orice ai face.

Când Isus le-a vorbit Cuvântul și S-a legitimat înaintea evreilor ca fiind Mesia, ei ar fi trebuit să-L recunoască pentru că Moise, cel care-i condusesese afară din Egipt, le spusese:

„Domnul Dumnezeuul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de El.” (Deuteronom 18.15). Iată însă că deși vedeau toate acele lucruri întâmplându-se, ei nu L-au crezut. Poate că-L credeau, dar nu voiau să recunoască aceasta din cauza tradițiilor lor și pentru că fariseii îi amenințau că oricine Îl va accepta va fi dat imediat afară din Sinagogă, iar ei au iubit mai mult tradițiile lor strămoșești decât Cuvântul adevărit al lui Dumnezeu.

Și vremurile nu s-au schimbat prea mult pentru că, după cum știți, Dumnezeu își ia slujitorul, dar nu și Duhul Sfânt, iar Satana procedează la fel. Cele două duhuri merg din generație în generație, de aceea lucrurile nu se schimbă prea mult.

Isus S-a făcut cunoscut în mod cât se poate de clar, de aceea a spus: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea...”* (Ioan 10.37-38). Puteți înțelege? Și noi le vedem dar, cu toate acestea, încă nu sunt crezute.

După cum am văzut din textul citit, ei au venit la Isus și măcar că au văzut toate acele lucrări făcute de El, l-au zis:

„Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine”, (Matei 12.38b). și noi cunoaștem acea categorie de oameni care spun: „Nu există așa ceva! Să văd și eu o minune. Să-l privesc în ochi...” Păi, un astfel de om este fără nici o nădejde, pentru că însăși salvarea lui ar fi o minune. Voi trebuie să-L credeți pe Dumnezeu pentru că o minune nu poate fi explicată.

Dacă Moise ar fi spus: „Voi lua cu mine câteva frunze din rugul acesta și le voi duce la analiză în laborator ca să vedem de ce nu ard”, Dumnezeu nu i-ar fi vorbit niciodată. Dar el a recunoscut că ceea ce vedea era o minune pentru că frunzele rugului nu erau arse. Astfel, s-a apropiat, și-a scos încălțăminte și s-a smerit, iar Dumnezeu i-a răspuns.

Dacă vom proceda la fel ca el, Dumnezeu ne va răspunde și nouă. Trebuie doar să recunoaștem că El este, pentru că singura cale prin care putem obține ceva de la Dumnezeu este să-L credem:

„Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11.6).

Dacă am fi văzut lucruri nebiblice, ar fi loc pentru întrebări dar, când totul a fost dovedit cu Scriptura și apoi legitimat de Dumnezeul care a scris Scriptura și care a făcut toate făgăduințele din ea, înseamnă că ar trebui să zicem: „Doamne Dumnezeule, iată-mă, sunt aici!” Da, aceasta ar trebui să facem! Dar ce au făcut acei farisei? Ei s-au dus și au spus: „Noi am vrea să vedem o minune”.

Acum toată lumea umblă după minuni, și nu doar lumea, ci și diavolul. Astfel, când L-a văzut pe Isus înfometat, l-a zis:

*„**Dacă** ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.” (Matei 4.3). Vedeți?*

*„**Dacă** ești Fiul lui Dumnezeu...” Satana nu era sigur, dar voia să-L vadă pe Isus făcând o minune. Voi veți crede dacă vedeți o minune? Întreaga viață a lui Isus a fost un șir continuu de minuni, dar cu toate acestea ei nu L-au crezut. El spunea:*

„Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” (Ioan 14.10). Și: „Adevărat, adevărat vă spun că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.” (Ioan 5.19). Vedeți? El a îndreptat toată

slava spre Tatăl.

Și după ce a spus și a făcut toate acele lucruri mărețe, ei L-au prins și L-au târât în curtea de judecată, unde acei soldați beți și-au bătut joc de El și L-au umilit. Ei L-au legat la ochi, apoi au luat un băț și au început să-L lovească peste față, zicând: „*Dacă ești proroc, proorocește cine Te-a lovit!*” (Luca 22.64b). Dar vedeți voi, un slujitor al lui Dumnezeu nu face pe bufonul în fața Satanei. Nu, nu, el nu-l poate obliga să facă aceasta.

Poate i-ați auzit și voi pe unii zicând: „Păi, dacă există vindecare divină și voi spuneți că credeți, eu cunosc pe cineva care este bolnav. Duceți-vă la el, vindecați-l și voi crede.” Vedeți? Ei sunt asemeni grupului de necredincioși care râdeau de El atunci când a venit orbul Bartimeu și a fost vindecat. Da, atunci ei spuneau: „Hei, am auzit că vindeci și că ai înviat morți! Avem și noi un cimitir plin. Du-te acolo, înviază-i și vom crede în tine!” Vedeți? Acesta este încă același diavol critic.

Când era atârnat pe cruce Satan l-a zis:

„Hristosul, Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!” (Marcu 15.32). Vedeți? El ar fi putut să facă aceasta.

Sau: *„Pe alții i-a mântuit, și pe Sine însuși nu Se poate mântui!”* (v.31b). Sigur că nu, pentru că dacă s-ar fi salvat pe Sine, nu ne-ar mai fi putut salva pe noi. Deci, El S-a jertfit pe Sine, ca să-i salveze pe ceilalți. Eu mă bucur pentru că a făcut aceasta.

Deci, am văzut că și acolo era același duh: „Să văd că faci ceva și Te voi crede...” dar Dumnezeu nu poate lucra într-un asemenea loc.

Odată, Isus a fost chemat la o fetiță care tocmai murise. El le-a cerut să se dea la o parte și a spus că fetița n-a murit, ci doarme, dar mulțimea a început să râdă și să își bată joc de El, așa că, înainte ca s-o învieze i-a scos pe toți afară. Trebuia s-o facă. Altă dată, când a vindecat un orb, El l-a scos din mulțime și l-a dus afară din cetate, iar acolo a făcut o tină și i-a pus-o pe ochi. Aceasta arată că Dumnezeu nu poate lucra acolo unde este necredință. Deci voi trebuie să credeți.

Dacă în seara aceasta am putea ajunge la starea aceea încât să înlăturăm orice necredință și să credem că Isus este viu și că face aceleași lucrări, cu siguranță ziarele din Tucson vor scrie pagini întregi despre ceea ce se va întâmpla în locul

acesta.

Cei care au fost martori la lucrările pe care le făcea Isus, trebuiau să dea un răspuns la întrebările puse de oameni în comunitățile lor; trebuiau să spună ce era acolo, și noi știm că ei au răspuns că „*este stăpânit de Beelzebul; și scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor*”. (Marcu 3.22). Astfel, ei au venit în fața Lui și au zis:

„*Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine.*” (Matei 12.38b).

O, dar El făcuse deja o mulțime de minuni, pentru că nu există nici un text din Scriptură în care să scrie că nu ar fi făcut o minune. Dumnezeu nu S-a lăsat în nici o epocă fără un martor, ci S-a coborât întotdeauna la un om, la cineva care a crezut în supranatural, la cineva care a putut să creadă că Dumnezeu este exact cum scrie despre El.

În textul nostru, Isus face o referire la Iona. Mulți oameni l-au criticat pe acest bărbat, dar aș vrea să vă vorbesc puțin despre el.

Iona nu era în afara voii lui Dumnezeu, deoarece Biblia spune că el era un proroc al Domnului. Nu demult am citit un comentariu despre Ninive. Lui Iona i s-a poruncit într-adevăr să meargă la Ninive, care era un oraș-cetate de trei, patru ori mai mare decât Tucsonul, și era numit capitala comercială a lumii. Principala îndeletnicire a locuitorilor orașului era pescuitul și fiind plecați foarte multă vreme pe mare, ei s-au îndepărtat de Dumnezeu, așa încât au început să venereze animale și monștri marini. Erau într-o stare jalnică.

Dumnezeu i-a zis lui Iona: „*Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei.*” (Iona 1.2), dar noi am văzut că el a luat o corabie care mergea la Tars. Aceasta ne-ar putea face să credem că Iona a făcut exact ce i s-a spus să nu facă, dar haideți să mergem puțin pe urmele lui, ca să vedem dacă a fost sau nu în voia Domnului.

Adevărul este că dacă ne încredem în El cu toată inima, chiar dacă facem greșeli Dumnezeu le va face să lucreze spre slava Sa. Dacă citim în cartea lui Iona, vedem cum s-a pornit acea furtună pe mare, așa încât corabia a început să fie aruncată înapoi și încolo de valuri, făcând ca orice nădejde de salvare să dispară.

Probabil că Iona predicase câteva nopți la rând, așa că acum era obosit și dormea în fundul corăbiei. Cârmaciul s-a apropiat de el și i-a zis: „*Scoală-te și cheamă pe*

Dumnezeul tău!" (Iona 1.6).

Atunci Iona le-a spus corăbierilor: *„Am să vă spun eu ce trebuie să faceți. Luați-mă și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună.”* (v.12). Dar când ei au făcut aceasta, Dumnezeu avea deja pregătit un pește mare, despre care se crede că ar fi fost o balenă, ca să-l înghită pe profet. Acum, problema aceasta este încă foarte comentată de știință.

Îmi amintesc că în urmă cu câțiva ani, au venit la Louisville niște oameni care purtau pe o platformă scheletul unei balene. M-am apropiat și eu, pentru că eram curios să aud ce vor spune. Și unul din acei bărbați a început să vorbească despre mărimea gurii balenei și cât de ușor poate intra un om în ea, după care a spus:

„Voi cunoașteți cu toții povestea aceea din Biblie (pe fața lui apăruse un rânjet de oposum) și știți că acolo scrie că Iona a fost înghițit de o balenă, dar vreau să aflați cu toții că aceasta este o minciună, pentru că esofagul balenei este atât de îngust, încât abia poate trece prin el o minge de 4 inch. Vedeți? Aceasta dovedește că povestea lui Iona este doar o poveste mitologică.”

Cuvintele lui au fost prea mult pentru temperamentul meu de irlandez, așa că i-am spus: *„Te rog să mă ierți, dar eu cred că Biblia spune adevărul.”*

„Domnule, a zis el, aici este o balenă și încă una mare. Du-te acolo și măsoară-i gâtul, dacă vrei să fii încredințat, apoi spune-mi dacă un om adult poate trece pe acolo.”

„Vorbești așa pentru că ești un necredincios. În ce mă privește, eu cred că aceea era o balenă deosebită, deoarece scrie că Dumnezeu a pregătit și a trimis acel pește ca să-l înghită pe Iona. Dacă voia, El putea face o balenă care să înghită toată mașina ta, cu platformă cu tot, pentru că este Dumnezeu.” Așa este. Dumnezeu poate face tot ce vrea, și eu cred că balena aceea l-a înghițit pe profet.

Acest lucru îmi amintește de o fetiță care venea pe platformă. Cred că nu se va supăra pentru că o dau ca exemplu. Ea nu auzea, însă era foarte drăguță, iar într-o zi a fost salvată de Isus. Într-o dimineață, fetița venea spre adunare cântând și cu Biblia în mână, iar pe drum s-a întâlnit cu un bătrân necredincios, care locuia în Utica, Indiana, și care i-a spus:

„De ce ești atât de bucuroasă în dimineața aceasta?”

„Păi, tocmai L-am primit pe Isus”, a răspuns ea.

„Dar cum știi că L-ai găsit? Ce ai în mână, o carte de rugăciuni?”

„Nu, este Biblia”, a răspuns ea.

„Bănuiesc că o crezi, nu-i așa?”

„Da, cred fiecare cuvânt din Ea.”

„Crezi și povestea cu Iona și cu balena?”

„Da, domnule. Eu cred fiecare cuvânt din Ea.”

„Dar, scumpo, nu poți crede așa ceva, pentru că nu este adevărat!”

„Totuși, eu cred așa cum este scris.”

„Bine, dar de unde știi că acela este adevărul?”

„Păi, când voi ajunge în ceruri, îl voi întreba pe Iona”, a răspuns fetița.

Prin urmare, dacă Biblia spune că l-a înghițit o balenă, eu cred fiecare cuvânt și fiecare frază a Bibliei, cu toate că mulți strigă împotriva cărții lui Iona.

Pentru că suntem creștini și pentru că Iona este unul din cei la care se referă Isus aici, haideți să credem că el a fost un semn pentru generația lui și să vorbim puțin despre acest bărbat.

Iona era în apă, cu mâinile și picioarele legate, iar balena căuta ceva de mâncare. Ei bine, voi știți că după ce mănâncă, peștele merge jos pe fundul apei și se odihnește. Hrăniți peștișorul vostru și observați-l. Veți vedea că se satură, apoi merge pe fundul acvariului și se odihnește puțin pentru că este sătul. El procedează la fel ca și celelalte animale.

Leul african umblă până găsește vânat, iar după ce-l prinde și-l mănâncă, merge undeva și se odihnește. Când este sătul, poți să treci chiar pe lângă el, că nu-ți va face nimic. S-ar putea să scoată un răget ca să te sperie, dar nu-ți va face nimic pentru că a mâncat deja. Asta-i tot.

Așa s-a întâmplat și cu acel pește mare: el era cu burta plină pentru că-l mâncase pe profet.

Adesea, oamenii vin la mine și-mi spun:

„Frate Branham, am o mână infirmă. Păstorul s-a rugat pentru mine acum o săptămână, dar sunt tot așa!” Câtă vreme te vei uita la acea mână, nu te vei face niciodată bine. Nu trebuie să te uiți la mână, ci trebuie să privești la făgăduința Lui.

Voi spuneți: „Am ulcer la stomac și simt tot timpul o arsură acolo,” dat acest lucru nu are nici o importanță. Tu trebuie să crezi, pentru că ceea ce-ți aduce vindecare, este credința. Înțelegeți?

Dacă vorbiți despre simptome, gândiți-vă la Iona. El se afla în pânțele balenei, poate la câteva sute de metri adâncime în mare. Era în vărsătură până la gât și oriunde privea în jur, era numai burta balenei, iar pe el erau numai alge.

Cred că Iona era cu adevărat într-o situație disperată, dar știți ce a făcut el? S-a rugat. A spus simplu: *„Apele m-au acoperit până aproape să-mi ia viața, adâncul m-a învăluit, papura s-a împletit în jurul capului meu.”*

Ziceam: *„Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi!” Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt!*” (Iona 2.5,4).

Vedeți? El a refuzat să privească spre burta balenei; a refuzat să vadă starea jalnică în care se afla. De ce? Pentru că știa că atunci când Solomon a închinat Templul pe care l-a ridicat Domnului, când marele Stâlp de Foc și de Nor a coborât acolo, el s-a rugat și a spus:

„Doamne, dacă poporul Tău va fi undeva, în necaz, și de acolo îți vor face rugăciuni, cu privirile întoarse spre țara pe care ai dat-o părinților lor, spre cetatea pe care ai ales-o, și spre casa pe care am zidit-o eu Numelui Tău, ascultă-i din ceruri și iartă vina păcatului lor.”

Da, Iona avea încredere că Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui Solomon, pentru că el era un slujitor al Său. Și mă gândesc că dacă Iona a avut încredere în rugăciunea unui om care se închina într-un templu pământesc, dacă a fost sigur că Dumnezeu îl va asculta pentru că a luat aminte la cererea lui Solomon, cu cât mai mult s-ar cuveni să credem noi, care stăm în prezența lui Isus Hristos Cel înviat; cu cât mai mult ar trebui să ne îndepărtăm de îndoielile și necredința noastră și să

privim spre cer, unde Isus stă la dreapta lui Dumnezeu și face mijlocire prin Sângele Său?

Chiar acum, în jurul lumii au loc mari treziri de vindecare. Ceasul este aici! Oh, iar noi ne mai uităm la simptome! Să ne fie rușine!

Deși se afla într-o situație disperată, Iona a refuzat să privească la simptome, la ceea ce vedea în jur și a spus; „Voi privi spre templul Lui!” O, Dumnezeule, dă-ne bărbați și femei cu credință neclintită, care să nu privească la simptomele sau la șoaptele diavolului, ci să spună: „Eu cred în Isus Hristos cel înviat. Cred în Puterea Lui; cred că El este aici ca să mă elibereze din robia Satanei și să rupă legăturile pe care le-a pus peste mine. Eu privesc spre cer, unde El stă la dreapta Lui Dumnezeu și face mijlocire pentru mine, prin Sângele Său.” Amin.

Oh, cum s-ar cuveni să privim spre locul preasfânt al lui Dumnezeu, unde Isus Mijlocitorul stă cu sângele Său, între om și Dumnezeu și face mijlocirea pentru păcatele noastre! Amin. Cuvântul „Amin” înseamnă „Așa să fie. Eu cred din toată inima.”

Ați observat ce a făcut Dumnezeu? Această relatare a Bibliei este o încurcătură pentru știință. Nu știu dacă El i-a pus lui Iona un tub de oxigen sau ce a făcut, dar știu că omul acesta a stat trei zile și trei nopți în pânțele acelei balene, călătorind pe gratis de la Tars la Ninive.

Voi știți că ocupația principală a oamenilor din Ninive, era pescuitul. Și într-o zi pe la ora 11.00, pe când se pregăteau să scoată năvoadele din apă, l-au văzut venind spre ei pe zeul mării (balena) la care se închinau. Când a ajuns aproape de mal, „zeul” și-a deschis gura, a scos limba și profetul a pășit afară. Vă dați seama? Chiar zeul lor l-a adus pe profet la mal. Nu este de mirare că au crezut mesajul adus de el și că s-au pocăit în sac și cenușă, începând de la nou-născut la animale.

Vedeți? Dumnezeu știe cum să țese lucrurile.

Priviți ce le-a spus Isus cărturarilor cu care vorbea: „*Un neam viclean și preacurvar, cere un semn...*” (Matei 12.39). S-ar putea să vă prezez puțin credința, dar eu cred că El se referea la generația aceasta, și am să vă spun de ce.

Noi știm bine că aceasta este o generație rea și plină de adulter. N-a mai fost nici un timp ca acesta, de la Sodoma încoace cu homosexuali și atâta perversiune. Ar

trebui să mergeți în biroul meu și să citiți scrisori de la mame din California, care îmi scriu cum trăiesc băieții lor. Este îngrozitor!

Odată, în timp ce zburam spre Los Angeles, am citit într-un ziar, că marele păcat din Sodoma se răspândește atât de repede, încât în fiecare an se înregistrează o creștere cu 20%. Această murdărie a cuprins toate sferile, chiar și pe guvernanți. Cauza? Pentru că femeile au ajuns atât de ieftine. Da, totul este o afacere ieftină. Înainte, când treceai pe lângă o femeie îți scoteai pălăria în fața ei, dar dacă o faci acum, toți râd de tine. Vedeți? Oamenii au deveni o grămadă de corupți degradați, pe zi ce trece tot mai stricați.

Dar ce a vrut să spună Isus prin acele cuvinte? O generație rea, prefăcută și curvară, va primi un semn al învierii lui Isus Hristos. Aceasta se întâmplă cu noi, pentru că astăzi se știe foarte bine că El nu este mort, ci este mai viu ca oricând și este cu noi.

În acest timp al formalismului religios, al căldiceilor și batjocoritorilor; în acest timp al evlaviei formale, când Puterea Duhului Sfânt este refuzată, Isus Hristos Se ridică în puterea învierii Sale pentru a dovedi că este mai viu ca niciodată; că este Același ieri, azi și în veci. Da, iar un neam viclean și rău cere un semn și i se va da. Le va fi dat acest semn al învierii, iar eu cred că noi trăim să-l vedem astăzi.

Citind mai departe în textul nostru, vedem că Isus se referă la Solomon și la generația lui.

Noi știm cu toții că pentru Israel, timpul acela a fost asemănător Mileniului. A fost epoca de aur a Israeului, atunci fiind construit și Templul din Ierusalim. A fost o domnie fără nici un război, Solomon fiind înzestrat de Dumnezeu cu darul deosebirii. Tot poporul a crezut acel dar și a stat alături de el cu o inimă și un gând. Vestea despre acest lucru s-a răspândit pretutindeni, astfel că toată lumea se temea de ei, deoarece știau că Dumnezeul cel viu este cu ei.

Nu ar fi minunat dacă toată America ar accepta darul dat de Dumnezeu: pe Duhul Sfânt? N-ar fi minunat dacă ar sta cu toții în jurul Lui cu o inimă și o simțire, așa cum a stat Israelul în jurul lui Solomon? Dar noi nu-l dăm același respect ca atunci.

Ei L-au crezut și au fost o inimă și un gând: seminția lui Iuda, seminția lui Beniamin, și toate celelalte. Nu era nici o diferență: toți erau cu o inimă și o simțire. Ei se adunau împreună și spuneau: „Gândiți-vă că marele nostru IeHoVaH,

ne-a trimis un dar divin, și El locuiește într-un bărbat.” Faima lui Solomon a mers pretutindeni, iar celelalte popoare îi trimiteau daruri: boi și cămile, aur, și l-au ajutat cu piatră și lemn ca să poată construi Templul.

De aceasta are nevoie și America astăzi. Nu de o politică nouă; nu de o nouă denominațiune în biserică; nu, nu. Ei nu-i trebuie nimic de felul acesta, ci trebuie să ajungă să creadă și să primească darul Duhului Sfânt pe care Dumnezeu L-a trimis în zilele din urmă și care străbate țara cu aceste mari minuni, și să se adune în jurul Lui cu o inimă și un gând.

Dar de fiecare dată când Dumnezeu trimite un dar unui popor și poporul Îl refuză, intră în haos.

Știați că în urmă cu cincizeci de ani, binecuvântările de la Rusalii s-au revărsat mai întâi peste Rusia? Așa este, dar ei L-au refuzat. Și vedeți ce au primit în schimb? Uitați-vă la țările în care au avut loc mari treziri, dar L-au refuzat pe El. Uitați-vă unde au ajuns, dar orice națiune care va primi binecuvântarea trimisă de Dumnezeu, va prospera.

Eu cred că siguranța noastră în seara aceasta, nu o constituie adăposturile antiatomice. Nu, nu, căci ea este făcută din pene, ci odihna și adăpostul nostru este sub aripile Lui. Desigur. Cum credeți că veți scăpa într-un adăpost antiatomic, când o singură bombă are raza de acțiune de 129 de km², iar în adâncime până la 150 de metri? Cu siguranță va scutura fiecare os din voi, și dacă veți scăpa vă va înghiți lava. Astfel, există un singur loc sigur, și acesta este în Isus Hristos, pentru că este scris: *„Pe această piatră voi zidi biserica Mea, și porțile Locuinței morților, nu o vor birui.”* (Matei 16.18).

Aceasta este protecția credincioșilor: să locuim sub aripile Lui.

Oh, dacă ar fi înțeleș oamenii ce le-a trimis Dumnezeu! Dar ei L-au refuzat și au intrat în haos. Exact aceasta am făcut și noi ca națiune: am refuzat binecuvântările lui Dumnezeu și am rămas la tradiții.

Dumnezeu a trimis un martor, însă oamenii nu l-au văzut. Și mă gândesc la voi pentecostalilor, pentru că Dumnezeu v-a trimis atât de multe lucruri, cu toate acestea bisericile voastre sunt pe jumătate goale.

Haosul a început de la Conciliul de la Nicea. Cuvântul „**nico**” înseamnă „**a birui**”,

iar „**laic**” înseamnă „**om sfânt**”. Dar nu există nici un om sfânt, așa cum nu este nici un munte sfânt, ci singur Dumnezeu este Sfânt. Laicii au și ei partea lor.

Noi suntem copii și nu este nici unul mare printre noi. Cum puteți spune că aveți credință când pretindeți respect unul de la celălalt? Noi suntem cu toții în Hristos Isus, și în El nu există un om mai mare și unul mai mic, ci toți suntem la fel. Toți suntem fiii și fiicele aceluiași Tată.

Noi știm cu toții că Dumnezeu a făcut lucruri mari pentru națiunea noastră. Astfel, El a trimis bărbați ca: Tommy Osborn, Oral Roberts și mulți alții, care au străbătut toată țara, fluturând în fața oamenilor fiecare dar micuț.

Se spune că odată s-a întâlnit un marinar bătrân cu un poet. Marinarul trăise toată viața pe mare, în timp ce poetul nu o văzuse niciodată, dar scrisese o mulțime de versuri despre ea. Când l-a întâlnit, marinarul l-a întrebat:

„Unde te duci?” și poetul i-a răspuns: „Să văd marea, să aud țipătul pescărușilor, să văd valurile înspumate și cerul albastru reflectat în ea.” După ce a pufăit de câteva ori din pipă, marinarul i-a răspuns: „Eu nu văd nimic extraordinar în asta!”

Sigur că nu, pentru că o văzuse de atâtea ori încât pentru el era ceva obișnuit. Aceasta-i problema și cu pentecostalii de astăzi, dar va veni o vreme când va fi luat de la voi. Atunci veți striga după El, dar va fi prea târziu. Vedeți? Voi ați văzut prea multe.

O femeie din Louisville, Kentucky, avea un băiețel de vreo doi ani. Ea s-a dus cu el într-un magazin și a început să-i arate toate lucrurile de acolo, spunând: „Uite, scumpule, privește!” Și copilul privea. S-a dus mai departe și i-a arătat altceva, dar după o vreme copilul n-a mai luat-o în seamă. Atunci femeia s-a enervat și a luat o zbârnâitoare, încercând să atragă privirea băiețelului. „Uite, scumpule, privește!” dar el privea în gol. Vedeți? Ea depășise limita.

Câțiva cumpărători s-au apropiat de femeie și au întrebat-o: „Ce s-a întâmplat?”

„Băiețelul meu privește în gol. L-am dus la medic și acesta mi-a spus că se va face bine, dar parcă este orb la toate lucrurile. Nimic nu-i mai atrage privirea.” Cam așa este și cu biserica de astăzi. Dumnezeu ne-a dat fiecare dar care a fost făgăduit, dar cu toate acestea, stăm și privim în gol.

„*Învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine.*” Vedeți? El a făcut tot ce

este scris în Biblie, ceea ce dovedește că am ajuns în timpul sfârșitului.

Voi spuneți: „Bine, dar nu este scris că va avea loc o răpire?” Ba da, dar va fi la fel ca și cu Ioan Botezătorul. Atunci, oamenii ziceau: „*Nu este scris în Scriptură că întâi trebuie să vină Ilie?*” și Isus a răspuns: „*Ilie a și venit, dar ei nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.*” (Matei 17.10,12). Da, într-una din aceste zile se va instala necazul, iar voi veți zice: „Dar nu trebuia să vină mai întâi răpirea?” Oh, dar ea va fi deja trecută! Vedeți? Ea va trece, iar voi nu veți ști nimic pentru că va veni ca un hoț noaptea.

Fraților, ascultați-mă! Este timpul ca credincioșii să-și umple candelarele, pentru că acum se aude strigătul de la miezul nopții. Ar trebui să ținem minte aceasta.

Solomon a fost crezut de tot poporul, așa că toți erau o inimă și o simțire. Nu-i de mirare că mesajul lui s-a răspândit pretutindeni. Astăzi, Dumnezeu trimite ceva, dar dacă lovești o anumită denominațiune, celelalte nu mai vor să aibă nici o legătură cu tine. Da, trebuie să treacă prin filtrul lor ca să fie acceptat. Același lucru s-a întâmplat în zilele lui Isus. Atunci toți se gândeau că Mesia va veni pe linia fariseilor sau a saducheilor, dar El nu a venit la nici una din aceste grupări. Ba mai mult, i-a numit șerpi. Așa este.

Astfel, putem vedea că Dumnezeu face lucrurile în felul Său, iar noi nu putem spune niciodată: „Asta-i partea mea, așa că tu nu ai nici o treabă aici! Dacă nu vrei să te uiți prin ochelarii mei, nu vei vedea nimic!” Oh, nu! Dumnezeu are „ochelarii” Lui prin care să privim și aceștia sunt Duhul Sfânt. Atunci se vede Cuvântul, iar credincioșii Îl cred, Îl iubesc și au părtășie.

Lumea de astăzi moare după puțină iubire, după Cineva care s-o ocrotească. Așa este. Și eu vă spun: când Salvatorul vine în viața voastră, sora cu rochie de mătase o va îmbrățișa pe sora cu rochie de pânză, iar fratele cu costum de stofă, îl va îmbrățișa pe fratele în salopetă și-l va numi: „frate”. Da, când Hristos va intra cu adevărat în viața voastră, va scoate toată scrobeala din voi. Cu siguranță.

Deci faima lui Solomon s-a dus până departe deși în vremea aceea singura cale de transmitere a veștilor, nu era televiziunea, radioul și celelalte mijloace mass-media pe care le avem astăzi, ci era de la om la om, prin viu grai. Astfel, prin Israel treceau o mulțime de caravane care aduceau și duceau mărfuri în toate părțile, așa că vestea despre el a ajuns într-un loc numit Seba. Haideți să vorbim puțin și despre această împărăteasă. Ea era o păgână și fusese crescută în închinarea

idolatrică, dar voi știți cu toții că credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. Astfel, ea a auzit vestea că în mijlocul poporului Israel este un Dumnezeu viu, ceea ce i-a umplut inima de bucurie. Astfel, de câte ori avea ocazia să cheme la ea vreun negustor, îl întreba:

„Ai trecut prin Palestina?”

„Da.”

„Și este adevărat că Israelul are un Dumnezeu viu, care lucrează prin el?”

„O, nu ați văzut niciodată așa ceva, pentru că Dumnezeul lor a venit jos și l-a uns pe unul dintre ei, făcându-l împărat. Ar trebui să vedeți unitatea poporului, pentru că toți sunt o inimă și o simțire, iar Dumnezeu toarnă peste ei tot felul de binecuvântări. Împăratul lor are un puternic dar de deosebire, iar când stai în fața lui poți să vezi că felul în care știe toate lucrurile este peste puterea de gândire omenească, este supranaturală.”

Inima ei mică a început să bată cu putere, pentru că dorea să și vadă ceea ce auzea. Și voi știți care este primul pas: credința care vine în urma auzirii, iar când Dumnezeu atinge inima unui om, acolo se petrece ceva. Astfel, cu fiecare zi care trecea ea era tot mai însetată și dorea să vadă tot mai mult ceea ce auzise.

Voi știți că Biblia spune: *„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!”* (Matei 5.6).

Apoi, într-una din zile, ea s-a hotărât să meargă în Israel pentru a se convinge singură dacă este adevărat sau nu, ceea ce i se povestise. Acesta era un lucru bun. Este la fel ca în exemplul de aseară, când Filip i-a spus lui Natanael: *„Vino și vezi! Convinge-te singur.”*

Poate a căutat o Biblie – sururile Vechiului Testament- și a început să citească pentru a vedea ce fel de Dumnezeu era Acela despre care i se vorbise atâta. Astfel, ea a văzut cum a lucrat El în mijlocul poporului Său și a aflat că El Se va descoperi printr-un om, făcându-Se astfel cunoscut poporului Său, după cum a făgăduit. Citind, inima ei a devenit și mai însetată, și într-o zi a hotărât să plece în Palestina pentru a se convinge singură. Aceasta este o idee bună. Nu luați niciodată ceea ce spune cineva ci duceți-vă să vă convingeți singuri, pentru că Isus a spus:

„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5.39).

Dar înainte ca să poată pleca la drum, această doamnă avea de îndeplinit câteva formalități. Mai întâi, trebuia să meargă la preotul ei păgân să-i ceară permisiunea de a pleca, deoarece ea era o împărăteasă, o doamnă mare. Voi știți că biserica de stat trebuia să-și dea acordul, pentru că ea urma să călătorească spre un loc unde era o religie diferită de religia ei. Ea nu știa nimic despre acea religie, dar înseta să afle adevărul. Deci, mi-o imaginez cum s-a dus la „sfântul părinte” al templului păgân și i-a spus:

„Sântule părinte, am auzit că în Israel este un Dumnezeu viu care S-a făcut cunoscut poporului Său, astfel că în mijlocul lor au loc semne mari și minuni.”

„O, fiica mea, i-a răspuns preotul, aceia nu sunt decât o grămadă de holly-rollers. Nu-i băga în seamă, pentru că dacă era să se întâmple ceva, acel lucru ar fi avut loc în mijlocul nostru. Uită-te la marele nostru zeu Dagon, și la ceilalți zei pe care-i avem. Ai văzut ce mulți avem?” Împărăteasa s-a plimbat câteva minute înapoi și încolo, fiindcă știți, dacă Dumnezeu atinge inima cuiva, este greu să-l convingi de altceva.

Ea a spus: „Dar domnule, au venit mulți și au spus că au văzut ce se întâmplă acolo. Ei mi-au spus că Dumnezeu se folosește de buzele omenești și că acel bărbat are o înțelepciune supranaturală. Așa ceva nu s-a mai întâmplat nicăieri. Puterea pe care Dumnezeu a revărsat-o în mijlocul copiilor Săi este peste poate! Apoi se spune că toți sunt un gând și o simțire, așa că vreau să mă duc să văd și eu.”

„Draga mea, ți-ar scădea prestigiul dacă pleci din biserica noastră. Nu se poate să iei parte la trezirea aceea... Noi nu vom sponsoriza o asemenea călătorie!” Dar voi știți cum este când inima însetează după Dumnezeu: cu sau fără sponsor, tu mergi acolo. Nădăjduiesc să nu devin prea critic, dar vreau să ating un punct. Vedeți? Împărăteasa a spus:

„Eu am fost în biserica aceasta de când m-am născut, pentru că mama m-a închinat aici, pe când eram doar un bebeluș. Chiar și mama a fost închinată aici, și la fel bunica. Tu mi-ai povestit o mulțime de lucruri referitoare la puterea acestui zeu, dar el nu a făcut niciodată vreo mișcare, așa că tot ce am văzut, au fost o grămadă de crezuri scrise pe hârtie. O, dar acum am auzit în Israel Ceva ce este

viu.” Amin. Binecuvântată să fie inima aceea!

„Draga mea, dacă așa stau lucrurile va trebui să te excomunicăm. Dacă comunici cu aceia, numele tău va fi șters din registrul nostru.” Oh, dar pe ea nu a interesat-o nimic! În calea ei s-au ridicat o mulțime de piedici, dar credința le-a biruit pe toate.

Vedeți? Când Dumnezeu atinge o inimă, ea va pulsa numai pentru Adevăr, și când Îl va găsi nu va fi nimic care s-o poată despărți de Isus Hristos. Așa este. Ea va merge numai înainte. Pe ea n-a interesat-o cât de multe crezuri știa să recite; nici cât era de educată sau câte plecăciuni știa să facă înaintea idolului, pentru că în inima ei se născuse setea după Dumnezeu. Ea dorea să afle Adevărul și nu putea avea liniște până nu-l găsea.

O altă problemă care se ridica în fața ei era deșertul. În vremea aceea era bântuit de ismaeliți, care umblau călări pe cămile și jefuiau caravanele. Astfel, micuța doamnă se gândea: „Voi merge acolo, orice ar fi. Am să iau cu mine câteva daruri. Dacă ceea ce am auzit este adevărat, voi suporta totul, și dacă nu este adevărat, le voi aduce înapoi.”

Penticostalii ar trebui să ia aminte la femeia aceasta. Suportați batjocura dacă se aduce asupra voastră, lăsați programele radio și TV, și toate lucrurile lumii.

Ea a încărcat pe cămile, mirodenii, mir, aur, argint și lucruri de valoare și a pornit la drum. Dar nu uitați: ea nu a călătorit într-un Cadillac cu aer condiționat, ci a trebuit să meargă în spatele unei cămile, prin tot deșertul Sahara. Nu-i de mirare că Isus a dat-o ca exemplu și a spus că ea va sta în fața generației acesteia și o va osândi pentru că mulți, măcar că știu că acesta este adevărul, nu vor să treacă strada ca să-L asculte.

Știți ce distanță a parcurs ea? A călătorit timp de trei luni pe spatele unei cămile, prin deșertul arzător. Și ce avea cu ea? Doar câțiva fameni și doamnele de companie. Poate a trebuit să călătorească noaptea, pentru că ziua era o căldură insuportabilă. Dar știți cum este: când inima începe să înseteze după Dumnezeu, nu te mai interesează pericolele.

Poate că doctorul îți va spune că vei muri de cancer, dar dacă inima ta se lovește vreodată de credința în Dumnezeu, vei uita ce-a spus acel om. De ce? Pentru că inima ta nu mai cunoaște frica atunci când este umplută cu credință.

Ea și-a continuat călătoria, citind în sulurile Cărții, căci își zicea: „Vreau să văd cine este acest IeHoVaH, ce a făgăduit și ce va face, pentru că în felul acesta îmi voi da seama dacă El este sau nu, în acel bărbat.”

Dați-mi voie să spun ceva Tucsonului, în seara aceasta: El este Același ieri, azi și în veci, pentru că Dumnezeu nu se poate schimba. Oamenii se schimbă; vremurile se schimbă, dar El este neschimbător și neschimbător este Mesajul său. Cuvântul Lui nu poate fi înlocuit de niște crezuri, nu poate fi înlocuit de un sfat denominațional, ci trebuie să fie urmat de Puterea învierii lui Isus Hristos, de nașterea din nou realizată de Duhul Sfânt. Aceasta este cerința lui Dumnezeu, și la ea nu puteți adăuga nimic, nici scoate.

După ce a trecut prin toate necazurile, tânăra împărăteasă a început să se apropie de cetatea Ierusalimului. Ochii ei străluceau de bucurie. A pus sulurile deoparte și și-a așezat tabăra undeva, la porțile palatului, apoi a început să se pregătească pentru întâlnire.

Dimineața următoare s-a dus la biserica unde urma să vorbească păstorul, și când a ajuns acolo, a văzut că toți își ocupau locurile în liniște, în timp ce pianul cânta. După un timp, a pășit în față păstorul Solomon. Ea se așezase undeva în spate, dar era foarte atentă pentru că voia să vadă tot ce se va întâmpla acolo. Ea nu era ca oamenii de astăzi, pentru că acum, dacă spui cumva un lucru care nu-i place cuiva, acela nu mai are răbdare încă o secundă, ci se ridică și pleacă. Vedeți? De aceea nu ajung nicăieri. Dar ea dorea să fie satisfăcută. Ea nu a spus ca oamenii de astăzi:

„Mă duc să văd și eu cum este acolo, dar dacă evanghelistul spune numai un lucru contrar convingerilor mele, mă ridic și plec.”

Ei bine, poate că vor face aceasta, dar dacă se ridică și pleacă, gestul lor arată că au o creștere proastă și că sunt lipsiți de maniere. Ei se ridică și pleacă pentru că simt că nu au nimic a face cu lucrul acela, și nici nu au, însă voi ar trebui să știți că într-o zi va trebui să stați înaintea lui Dumnezeu, și atunci veți da socoteală pentru tot ce faceți.

Această femeie nu a călătorit până acolo ca să stea doar la o adunare, ci era hotărâtă să rămână până se va convinge dacă ceea ce se petrece, este corect sau greșit. Ea a observat felul înțelepciunii prin care i-au fost spuse unei persoane, tainele inimii. Oh, în clipa aceea inima ei a început să tresalte, pentru că știa că

ceea ce vede este adevărat. A urmat un alt caz, cu care s-a întâmplat la fel. Din clipa aceea, ea a început să înseteze după acel lucru. Scriptura spune că ea avea o mulțime de întrebări la care dorea răspuns, și când a ajuns în fața lui Solomon, acesta „i-a răspuns la toate întrebările, și n-a fost nimic pe care împăratul să nu fi știut să i-l lămurească.” (1 Împărați 10.3). Poate a avut un număr de rugăciune, iar când i-a venit rândul, Solomon i-a spus prin Duhul lui Dumnezeu toate lucrurile ascunse din inima ei. Oh, când a auzit toate acestea, împărăteasa a simțit că viața se scurge din trupul ei!

Ea a spus: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul tău, care a binevoit să te pună pe scaunul de domnie al lui Israel! Pentru că Domnul iubește pentru totdeauna pe Israel, de aceea te-a pus împărat, ca să judeci și să faci dreptate.” (1 Împărați 10.9).

Ea a mai spus: „Ferice de oamenii tăi, ferice de slujitorii tăi, care sunt necurmat înaintea ta, care aud înțelepciunea ta și văd acționând acest dar.” (v.8). Vedeți? Ea era convinsă că acolo era Dumnezeu:

„Deci era adevărat ce am auzit în țara mea despre faptele și înțelepciunea ta!

Dar nu credeam, până n-am venit și n-am văzut cu ochii mei. Și iată că nici jumătate nu mi s-a spus. Tu ai mai multă înțelepciune și propășire decât am auzit mergându-ți faima.” (v. 6-7). Nu-i de mirare că Isus a zis:

*„Împărăteasa de la miază-zi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecății, și-l va osândi, pentru că ea a venit de la marginile pământului, ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că **aici este Unul mai mare decât Solomon.**”* (Matei 12.42).

Solomon a fost un om cu darul deosebirii, dar Isus Hristos este aici în forma Duhului Sfânt, cu toate darurile divine descoperite în întregul trup al lui Hristos. Nouă ne-au fost arătate toate lucrurile care au fost făgăduite bisericii, dar unora dintre noi le pasă atât de puțin de aceasta! Da, noi continuăm să privim peste. Dar nu uitați: cât timp Satan vă face să priviți peste, treceți chiar peste lucrurile date de Dumnezeu.

Ați auzit adesea remarca: „Omul îl laudă tot timpul pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut, privind în față la ceea ce va face, dar ignoră ceea ce lucrează în prezent.” Și este cât se poate de adevărat, pentru că așa este omul. El a procedat întotdeauna

la fel ca în seara aceasta: oamenii privesc înainte sau înapoi, și vorbesc despre ceea ce a făcut Dumnezeu la cincizecime, sau despre marele Mileniu când va veni El din nou, dar ignoră total prezența Lui în mijlocul poporului Său. Da, o ignoră pentru că aceasta este natura omului. Satan intră printre ei și le acoperă ochii față de lucrurile pe care Dumnezeu le face chiar acum în mijlocul lor, și astfel le refuză.

Ce a făcut-o pe această împărăteasă să vorbească astfel? Ea a văzut ceva adevărat. Ea nu a văzut o grămadă de crezuri moarte, ci s-a întâlnit cu ceva real, cu ceva ce S-a descoperit sub ochii ei. Mă gândesc că și noi ar trebui să fim mai interesați de lucrarea Domnului, dacă credem că trăim în zilele din urmă și că venirea Domnului este chiar aici. Cred că s-ar cuveni să cercetăm Cuvântul, pentru că s-ar putea ca El să treacă pe lângă noi și nici să nu avem habar de aceasta, pentru că așa a fost întotdeauna.

Oamenii nu i-au cunoscut niciodată pe sfinți decât după ce au murit. Ei nu i-au recunoscut pe profeți decât după moartea lor, de aceea Isus a spus:

„Vai de voi, fățarnicilor! Pentru că voi zidiți mormintele prorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți, și ziceți:

„Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui prorocilor.” (Matei 23.29-30).

Ei nu l-au recunoscut pe sfântul Patric decât după ce a murit. Nici Ioana D'Arc nu a fost recunoscută ca sfântă, ci a fost arsă pe rug de Biserica Catolică, pentru că avea vedenii. Abia două sute de ani mai târziu, au recunoscut că fusese o sfântă și desigur, „s-au pocăit” pentru fapta lor. Astfel, a trecut chiar pe deasupra capului lor, și nu au văzut.

Dumnezeu procedează așa pentru a-Și scoate afară copiii, pe cei aleși, și ca să aducă osânda peste lumea care a respins Cuvântul și Prezența Sa.

Priviți-i pe lucrătorii din zilele când era așteptat Darul lui Dumnezeu, Mesia, Isus Hristos. Toți au trecut pe lângă El, spunând: „Nu vrem să auzim așa ceva pentru că mai marii noștri nu sunt de acord cu El”, și L-au numit Belzebul, dar femeia aceea cu renume rău, care poseda Sămânța lui Dumnezeu și fusese aleasă înainte de întemeierea lumii, a spus de îndată ce a ajuns în prezența Lui: *„Doamne, vād că ești proroc. Noi știm că trebuie să vină Mesia și că El face chiar aceste lucruri...”*

Vedeți? Numele ei era scris în Cartea Vieții înainte de întemeierea lumii. Ea știa că acela era timpul când trebuia să apară Mesia, și când a văzut ce s-a întâmplat, a știut că El stă chiar în fața ei, așa că nu a mai avut nici o întrebare, ci a alergat în cetate, zicând: „*Veniți de vedeți un om care mi-a spus toate lucrurile pe care le-am făcut; nu cumva este acesta Hristosul.*” (Ioan 4.29). Ea a văzut ceva real, la fel ca împărăteasa din Seba, și aceasta i-a schimbat inima.

Acest lucru îmi amintește ceva. Voi știți că mie îmi place să vânez. Obişnuiam să merg în munții din est, iar în încheiere am să vă povestesc ce mi s-a întâmplat odată.

Mie îmi place mult natura, pentru că în ea Îl recunosc pe Dumnezeu. Astfel, îmi place să privesc apusul de soare; îmi place să ascult strigătul coioșilor; îmi place să ascult șoaptele pinilor și glasul păsărilor, pentru că în toate văd cum adâncul cheamă Adâncul.

Eu obișnuiam să merg la vânătoare, cu un băiat numit Burt. Când erai cu el nu trebuia să te îngrijorezi de nimic, pentru că știa unde se află și în plus, era un vânător foarte bun. Avea un singur defect: era un om foarte crud, nemilos. Avea ochii ca de șopârlă, alungiți, așa cum obișnuiesc să se machieze unele femei, și el obișnuia să împuște căprioare, dar o făcea numai ca să mă necăjească pe mine, fiindcă știa că nu-mi place ceea ce face. Totdeauna când îl muștră, îmi replica:

„O, voi predicatorii, sunteți din ăia cu inimă de găină!”

„Dacă legea îți dă voie să ucizi căprioare, este în ordine; poți ucide chiar și un miel, pentru că și Avraam a ucis un miel pentru Dumnezeu, dar Burt, necazul este că tu ucizi numai din plăcere, doar ca să faci rău. Și nu te mulțumești să ucizi o căprioară, ci mai ucizi una și încă una. Asta este o crimă!”

„Billy, pe următoarea ți-o dau ție, pentru că ai o inimă de găină ca și ceilalți predicatori.” Eram însoțit de soția mea, dar ea s-a dus la o colibă micuță, în timp ce noi am plecat la vânătoare. Întotdeauna obișnuiam să luăm la noi și un termos plin cu ciocolată fierbinte și un sandvici, fiindcă urcam până sus, pe Muntele Wilson, sau pe Muntele Adams, și ne întorceam doar seara în tabără.

Deci, în dimineața aceea am plecat împreună cu Burt, și în timp ce urcam, el mi-a zis: „Billy, am o surpriză pentru tine.”

„Ce anume, Burt?” l-am întrebat eu. Atunci a băgat mâna în buzunar și a scos un fluier micuț, care imita strigătul puiului de căprioară. Văzându-l, i-am zis:

„O, Burt, să nu faci așa ceva! Să nu folosești acel fluier”

„Vezi, ți-am zis eu că ai o inimă de găină”, mi-a răspuns el. Căprioarele cu pete albe se ascund foarte bine, iar pe munte era o zăpadă de vreo 6 inch și nu se vedea nici o urmă. Ajunsesem într-un loc deschis, nu mai mare decât încăperea aceasta, iar Burt mergea în fața mea. La un moment dat s-a oprit și a început să caute în buzunar. Mai întâi am crezut că îi este foame și că va scoate un sandvici, dar el m-a privit cu ochii lui mici, ca de șopârlă, apoi a dus fluierul la gură și a început să sufle în el imitând glasul puiului care-și cheamă mama. Și imediat după ce a suflat, a apărut o căprioară mamă, care auzise strigătul acelu „pui”. Burt m-a privit și a început să rânjească, în timp ce eu mă gândeam: „Oh, Burt, cu siguranță nu vei face așa ceva!”

El a suflat din nou în fluier, iar căprioara a făcut încă un pas spre noi, cu urechile ciulite și privind atentă în jur. Ajunsesese deja în acel loc deschis. Este foarte ciudată o asemenea purtare la o căprioară, mai ales la ora aceea din zi. Ce o făcuse să se poarte așa? Faptul că era mamă și auzise țipătul unui pui. Astfel, ea nu se gândea la pericolul care-o păștea, ci la puiul ei aflat în pericol.

Atunci l-am auzit pe Burt pregătindu-și pușca. Da, el voia să tragă în inima aceia credincioasă. „Nu, Burt! Cu siguranță nu vei putea face așa ceva!” mi-am zis. Oh, nu voi putea privi așa ceva, de aceea mi-am întors capul și am început să mă rog în inimă, spunând:

„Tată, Doamne, ajută-l! Nu-l lăsa s-o ucidă pe această căprioară-mamă, care-și caută puiul disperat. Te rog, nu-l lăsa s-o omoare.” M-am pregătit, pentru că așteptam ca în fiecare clipă să se audă împușcătura, dar arma lui Burt nu s-a descărcat. După ce am așteptat un timp, m-am întors să văd ce se petrece. Burt stătea cu arma la ochi, iar la un moment dat s-a întors spre mine și m-a privit. Din ochii aceia nemiloși, curgeau acum lacrimi și se prelingeau pe obraji.

A aruncat arma jos, m-a prins cu mâinile de un picior și a spus: „Billy, condu-mă la acel Isus pe care-L cunoști tu.” Și chiar acolo, pe zăpadă, l-am condus pe acel vânător crud la Isus. Acum, el este diacon în Biserica Baptistă.

Ce a făcut acel lucru? Nu a fost o predică; nu a fost o cântare sau altceva de felul

acesta, ci a văzut ceva real, pentru că Cuvântul spune: „...dacă ei vor tăcea, vor striga pietrele acestea...” (Luca 19.40). Burt a văzut că acea mamă posedă o dragoste care-o trimitea în fața morții, fără să se teamă de ea și voia să știe dacă există un Dumnezeu care poate să-i dea și lui acel fel de dragoste.

Prieteni, aici este Unul mai mare decât Solomon! Și El a spus: „Chiar dacă o mamă își uită copilul, Eu nu vă voi uita, pentru că numele voastre sunt săpate în palmele Mele.” Cum? Prin urmele lăsate de cuie în mâinile Lui.

Cu siguranță, bărbații și femeile care cred în El, privesc după ceva autentic. Nu ați vrea să fiți tot atât de creștini, pe cât a fost de iubitoare acea căprioară-mamă? Ea nu era o mamă artificială; dimpotrivă, posedă ceva care a îndepărtat teama, pentru că puiul ei o chema în ajutor. Oh, dacă am putea fi și noi atât de creștini, pe cât a fost de mamă acea căprioară! Câți dintre voi ar vrea să aibă această trăire?

Spuneți: „Dumnezeule, ajută-mă să fiu plin de devotament față de Isus Hristos, astfel încât să pășesc fără teamă în fața criticilor mei și să le arăt dragostea pe care o am pentru El. Nu mă interesează dacă sunt respins de ai mei, nici dacă toată lumea râde de mine și mă numește demodat sau mai știu eu cum, ajută-mă să posed în inima mea doar dragostea lui Isus Hristos și să-i fiu tot atât de credincios, ca acea căprioară.”

Vreți această dragoste în inima voastră?

Să ne plecăm capetele și să ne rugăm.

Tată ceresc, aici este Unul mai mare decât Solomon și este o Dragoste mai puternică decât aceea pe care a avut-o căprioara-mamă despre care am vorbit. Dacă un animal este în stare să arate o asemenea dragoste, rugămintea mea, Tată, este ca fiecare persoană din locul acesta să primească în seara aceasta, acea Dragoste cu mult mai mare și mai puternică decât a ei.

Ajută-i să nu se rușineze să-L primească pe Isus Hristos ca Mântuitorul lor și să nu le fie rușine cu ceea ce a făcut El pentru ei. Fă ca niciodată să nu le fie rușine să-L mărturisească ca Domn și Mântuitor, nici ca să-L accepte ca Vindecător personal, pentru că este scris că „*prin rănilor Lui suntem tămăduiți.*”

Dumnezeule, vino printre noi, în seara aceasta, și lucrează atât de puternic, încât să vedem cu toții că Isus Hristos cel înviat din morți este în mijlocul nostru. Tată,

eu cred că dacă în seara aceasta Te vei descoperi în fața acestor oameni, printr-un dar mai mare decât al lui Solomon, prin Darul Duhului Sfânt pentru biserică, acești bărbați și femei vor fi câștigați pentru Tine. Eu ți-i încredințez, Ție, Tată, și mă încredințez și pe mine și această adunare, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Prieteni creștini, dacă Domnul nostru Isus Hristos, Își va arăta dragostea față de voi, venind în mijlocul nostru, cum Îl veți recunoaște?

Acest pom arată ca un smochin, dar dacă ar face piersici, ce fel de pom ar fi? Un piersic, nu-i așa? Viața lui ar produce piersici. Tot așa, dacă tu ești creștin, Viața lui Isus Hristos este în tine pentru că posezi Duhul Sfânt. Credeți aceasta?

Dacă v-aș spune că în mine este duhul lui John Dilliger, v-ați aștepta să am pistoale, să jefuiesc oameni și să mă comport ca el. Dacă v-aș spune că în mine este duhul unui mare artist, v-ați aștepta să pictez acești munți exact așa cum sunt, pentru că în mine este duhul unui artist. Dar dacă vă spun că Duhul lui Isus Hristos este în mine, v-ați aștepta să fac lucrările pe care le-a făcut El, pentru că în Ioan 14.12 scrie: *„Cine crede în mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă altele și mai mari decât acestea.”*

Eu am citit odată acest text, iar un bărbat a spus: „Da, noi vom face lucrări mai mari și vom predica Evanghelia în toată lumea, pentru că El n-a făcut-o în zilele Lui.”

„Arată-mi mai întâi ce lucrări a făcut El, apoi vom vedea ce alte lucrări sunt mai mari.” Vedeți, 90% din lume nu știe mai nimic despre Isus Hristos, milioane de oameni murind în fiecare an fără să fi auzit de Numele Lui. Evanghelizările sunt tot mai puține, comparativ cu anii trecuți, totuși îi auzi spunând că vor face lucrări mai mari!

Cred că s-au împărțit numere de rugăciune, dar mai întâi îi voi chema pe cei care au rămas de ieri.

Aș vrea să fiți atenți la ceea ce voi spune! Numărul de rugăciune pe care îl aveți, nu are nici o legătură cu vindecarea voastră, pentru că nu puteți fi vindecați datorită aceluși număr, ci doar prin credință. Câți dintre voi au fost la alte adunări și știu că cei din audiență sunt vindecați în număr mai mare decât cei chemați pe platformă? Desigur.

Cea care vă aduce vindecare este credința voastră. În ce privește acest număr, el vi se dă numai ca să păstrăm ordinea. Asta-i tot. Acum, priviți. Fiecare a învățat acest obicei, dar eu vă voi spune ceea ce spune Scriptura: ați observat că noi obișnuim să ne punem mâinile unul peste altul? Dar acest lucru nu a fost dat neamurilor, ci evreilor.

Amintiți-vă că I-a spus lui Isus:

„...vino de pune-Ți mâinile peste fiica mea și va învia...” (Matei 9. 18). Aceasta era o tradiție ebraică.

Dar neamurile spuneau : *„Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu: ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit.”* (Matei 8.8).

Atunci Isus a spus: *„Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare!”* (v.10). Ce a recunoscut sutașul roman? Că orice boală este sub autoritatea lui Isus Hristos, așa că tot ce trebuia să facă El, era să spună un cuvânt. Și El L-a vorbit deja. Vedeți? Aceasta este ceea ce încerc să vă fac să recunoașteți.

Voi credeți că trebuie să așteptați până când vine aici un mare evanghelist, ca fratele Osborn, fratele Oral sau fratele Tommy Hicks, pentru că numai atunci veți fi vindecați, dar nu este așa, pentru că păstorul vostru are aceeași autoritate ca și ei. Da, domnilor.

Printre noi nu este nimeni mai mare decât ceilalți, iar dacă este, se excomunică singur din părtășie, pentru că noi toți suntem una în Isus Hristos. Amin. Da, noi suntem una. Nici unul nu este mai mare, și dacă totuși credeți că sunteți mai mari, vă trageți singuri de pe calea către Dumnezeu.

Dacă păstorul vostru nu este acolo, singurul lucru pe care-l aveți de făcut este să credeți Cuvântul pe care l-ați auzit predicat despre Isus Hristos. Asta-i tot. Atunci veți vedea că El face lucrări mai mari.

Îmi pare rău că nu pot să mai stau în Tucson. Întotdeauna când ajung într-un loc, văd că aceste lucruri sunt noi pentru oameni. Ei spun: „Este ciudat ce ne spui. Nu am mai auzit așa ceva.” Vedeți? Eu nu pot să stau destul de mult timp aici pentru ca oamenii să se obișnuiască, ci trebuie să mă duc mai departe.

Eu am văzut zeci de mii de vedenii pe care mi le-a arătat Domnul Dumnezeu și știu că printre noi sunt oameni care au mai participat la adunări pe care le-am ținut în

alte părți. Să vă văd mâinile. Acum aş vrea să vă întreb ceva. Cred că niciodată nu s-a vorbit alt cuvânt, decât Adevărul, este adevărat? Dacă este așa, spuneți „Amin”. (Amin).

Dacă cineva poate spune că știe o vedenie care a dat greș, este liber să vină să-mi spună.

Îi văd aici pe domnul și doamna Dauch și pe doamna Brown din Ohio. Voi știți că ceea ce s-a spus cu privire la acel tunet puternic și cu trimiterea mea înapoi, pentru deschiderea peceților, a fost spus cu mult înainte de împlinire. Câți din voi au fost martori la aceasta? Cine a fost la adunarea la care au fost spuse acele lucruri? Ridicați mâna. Iată.

Știința s-a zbatut să obțină un răspuns. Când George J. Lacy a examinat clișeul care a prins acea Lumină, eu am spus:

„Este ca lumina chihlimbarului. Ea arde acolo.”

Oamenii spun că totul este o psihologie, dar domnul Lacy a spus: „Și eu am crezut că este vorba de psihologie, dar ochiul mecanic al aparatului nu poate prinde psihologia.” Sigur că nu. Deci ce era acea Lumină?

Când Dumnezeu a condus Israelul prin pustie, a făcut-o prin Duhul care era în Isus Hristos. Era El în acel Stâlp de Foc? Sigur că era.

În Ioan 8, Isus are o discuție cu iudeii și le spune că „Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Lui: a văzut-o și s-a bucurat. Atunci ei l-au spus:

„N-ai nici cincizeci de ani și ai văzut pe Avraam?”, dar Isus a zis:

„Adevărat, adevărat vă spun, că mai înainte să se nască Avraam, sunt Eu.” (v.56-58).

Vedeți? El era Marele „Eu sunt” din rugul aprins. Iudeii spuneau că părinții lor au băut apă din stâncă, dar El le-a zis că acea Stâncă din pustie era El. Vedeți? Nu era „Eu am fost”, ci „Eu sunt”. Isus le-a mai spus: „Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.” (Ioan 13.3).

Același Dumnezeu care era în Stâlpul de Foc și a condus Israelul prin pustie, S-a arătat în trup; S-a întrupat (a se întrupa = a lua o formă concretă) în chipul Fiului

lui Dumnezeu.

El a umbrit-o pe fecioară și ea L-a născut pe El. Astfel, Dumnezeu a putut deveni Om și a plătit prețul cerut de Legea Sa pentru salvarea noastră. Vedeți? Aceasta este Evanghelia.

Isus a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu*”. Și nu la mult timp după moartea și învierea Lui, s-a ridicat un evreu foarte aspru care voia să-i închidă pe toți creștinii. El a pornit spre Damasc, având puterea de a-i închide pe toți aceia care credeau în Isus. Dar, pe la amiază, s-a întâmplat ceva ciudat: în jurul lui a început să strălucească o lumină din cer, iar din acea Lumină s-a auzit un Glas care-i vorbea. Câți dintre voi știu ce era acea Lumină? Era același Stâlp de Foc care a condus Israelul în vechime. Vedeți? Și fiind evreu, Pavel a știut imediat că era același Stâlp de Foc, de aceea a întrebat:

„*Cine ești Tu, Doamne?*” (Fapte 9.5a).

„*Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?*”, a spus acel Glas, iar când Pavel L-a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne?*” a adăugat: „*Eu sunt Isus, pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-o țepușă.*” (v. 5-6).

Vă mai amintiți noaptea când Petru era în închisoare? Aceași Lumină a intrat în celulă, l-a dezlegat, a deschis toate ușile și l-a scos afară, eliberându-l. (Fapte 12.6-8). Cine era acea Lumină? Isus Hristos care este Același ieri, azi și în veci, pentru că dacă ar fi fost altcineva, ar fi trebuit să facă altfel de lucruri. Da, era același Duh Sfânt care a condus Israelul prin pustie și apoi a locuit în Isus Hristos. Același Duh este acum în biserică și face aceleași lucrări. Desigur. Același Duh.

O, dacă ați putea crede, prieteni! Nu pe mine, ci pe El, pentru că El este Marele Preot.

Odată, o femeie a crezut că El era Fiul lui Dumnezeu. Ea avea o scurgere de sânge și-și zicea în sine: „Dacă aș putea să mă ating doar de haina Lui, știu că mă voi face bine.”

Cred că bazându-se pe această întâmplare, a luat și Pavel batiste și șorțuri și s-a rugat peste ele, trimițându-le apoi la bolnavi.

Deci ea își zicea: „*Dacă aș putea să mă ating doar de haina Lui, știu că mă voi face bine.*” Astfel, și-a făcut loc prin mulțime, până s-a putut atinge de haina Lui.

Portul palestinian era cu haine largi, iar pe dedesubt, mai aveau o haină lungă până jos. Aceasta înseamnă că în mod normal, El nu putea să simtă atingerea ei pentru că haina nu-i era mulată pe corp, ci era largă și atârna în voie. Totuși, El s-a oprit și a privit în jur; cuvintele Lui par absurde, deoarece toată mulțimea Îl atingea și Îl saluta spunând: „Bună ziua, Rabi, Prorocul lui Israel. Ne bucurăm să Te avem printre noi.”

„Un moment. Cine M-a atins?” a întrebat El.

Atunci Petru L-a certat spunând: „Învățătorule, cum poți întreba așa ceva când oamenii se îmbulzesc din toate părțile ca să Te atingă?”

„Este adevărat ce spui, dar Eu mă refer la o altfel de atingere, pentru că din Mine a ieșit o Putere.” După ce a spus aceste cuvinte, Isus a privit prin mulțime și a întâlnit privirea micuței femei. Ea nu se putea ascunde de El.

Vedeți, ea s-a atins de Dumnezeu prin acel Om, de aceea din El a ieșit o Putere care a vindecat-o.

Isus Hristos este același Mare Preot și astăzi. Așa spune Biblia. Este adevărat, fraților lucrători? Este adevărat că astăzi El este Marele Preot care stă la dreapta lui Dumnezeu, făcând mijlocire pentru păcatele noastre și simțind pentru slăbiciunile noastre?

Voi nu trebuie să aveți neapărat număr de rugăciune și nici nu trebuie să veniți aici sus, ci dacă vreți să vedeți și în viața voastră împlinirea acestor cuvinte, spuneți:

„Tată ceresc, eu sunt bolnav și am nevoie de ajutor de aceea mă folosesc de toată credința pe care o am. Știu că acest bărbat este fratele meu, un om ca și mine, dar cred că tot ce a spus el este adevărul, și că Tu ești aici. Cred că Tu ești Marele Preot, de aceea, Te rog să-mi îngădui să mă ating de Tine. Fratele nu mă cunoaște, dar Tu te folosești de buzele lui și îmi vorbești așa cum i-ai vorbit acelei femei din Biblie.”

Vă provoc în Numele lui Isus Hristos, să aveți același fel de credință ca și acea femeie, și veți vedea ce se va întâmpla. Atunci veți vedea singuri dacă v-am spus adevărul sau nu. Dar este Adevărul, de aceea, credeți, fiindcă atunci Dumnezeu vă va binecuvânta.

Ați mai fost și pe la alte adunări? Ridicați mâna. Ne bucurăm să vă avem printre

noi. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Dacă va fi voia Domnului și dacă frații lucrători sunt de acord, s-ar putea să mai stăm vreo două, trei zile.

Unii oameni au o umflătură înăuntru și de multe ori nu știu ce este. Acolo este o viață. Vedeți, pe mâna mea nu este acum cancer, dar poate că într-o zi va fi. Celula de cancer este o celulă străină.

Unele surori care trec în perioada de menopauză, au mers la medic care le-a recomandat să facă niște injecții cu hormoni. Să nu le faceți! Încredeți-vă în Dumnezeu! Hormonul este o celulă străină, iar voi introduceți, fără să știți, cancerul în voi.

N-aș vrea ca medicii să creadă cumva să încerc să le iau locul, pentru că nu este așa, dar am întâlnit prea multe cazuri de felul acesta în rândurile de rugăciune. Tot ce vă trebuie este să aveți credință în Dumnezeu. Eu cred că un medic corect și sincer vă va spune că acesta este adevărul. Sigur că da.

Aveți credință în Dumnezeu și puneți-vă nădejdea în El, pentru că Domnul vă va trece de aceste umbre. Da, El este întotdeauna acolo ca să vă ajute. Amin.

Ce se întâmplă când umflătura începe să se mărească? Ce este acolo? O multiplicare de celule: o celulă crescând în vârful celeilalte. De fapt, chiar voi înșivă sunteți alcătuiți dintr-o multitudine de celule. Cred că știți cu toții de unde proveniți, nu-i așa? Dintr-o foarte micuță celulă. Dacă v-aș diseca trupul, celulă cu celulă, în cele din urmă aș ajunge la acea viață micuță. Desigur, aceea este partea chimică a sângelui, dar în acel sânge este viața din voi. Și acea viață începe să multiplice celulele. Desigur, fiecare viață se va multiplica după soiul ei: păsările după păsări; animalele după animale și omul după om. Dar vedeți voi, Diavolul nu are nici o formă. Cancerul mai este numit și „rac” ceea ce înseamnă „picioare împrăștiate peste tot”. El este o viață străină care sugerează viața ta. Este ceva străin care trăiește în tine. Medicii îl numesc „cancer”, dar are și alte denumiri, cum ar fi „cataractă”. Isus l-a numit „drac” sau „diavol” și aceasta este. Cuvântul „diavol” înseamnă „cel care chinuiește”. Și el este acolo să vă ia viața.

Uneori medicul poate tăia în jur și îl scoate afară, ceea ce este minunat, dar ce se întâmplă dacă nu reușește? Noi nu avem de-a face cu acea umflătură, ci cu ceea ce este în ea. După ce spun: „Satan, ieși afară!” lăsați ca persoana bolnavă să-și

pună mâna în mâna mea și veți vedea efectul. Ați văzut aceasta mulți dintre voi, nu-i așa?

Ce se întâmplă dacă viața aceea iese afară? A doua zi, umflătura se micșorează. Noi știm cu toții că atunci când moare cineva, se micșorează, devine mai ușor.

Dacă împuști o căprioară și o cântărești astăzi, mâine va fi mai ușoară. Dacă o persoană moare, în cazul că are dinți artificiali sau ochi artificiali, se pot scoate foarte ușor, dar dacă cadavrul este lăsat la soare, începe să se umfle. Se umflă atât de tare, încât devine mai mare și mai greu decât atunci când era viu.

La fel se întâmplă și cu umflătura din voi. La două-trei zile după ce diavolul a fost mustrat, după ce mai întâi s-a simțit foarte bine, pacientul începe să se simtă foarte rău și aceasta se întâmplă cam după șaptezeci și două de ore, când acea umflătură, moartă acum, intră în putrefacție.

Acesta este momentul cel mai greu, pentru că omul spune: „Mă simt mult mai rău decât înainte. Cred că nu sunt vindecat.” Dacă se va îndoii, duhul necurat care a ieșit din el și s-a dus în pustie, se întoarce înapoi și astfel, starea aceluia om va fi de șapte ori mai rea.

Înțelegeți? Deci dacă nu știți cum să acceptați acest lucru și să-l credeți, acel duh se va întoarce înapoi și nu va mai rămâne decât moartea.

Să zicem că aveai în tine un șarpe cam așa de lung, care moare acolo. Ce urmează? Inima bate și pulsează sânge curat, purificând sistemul, dar acest lucru va cauza febră pentru că acolo este o infecție.

La fel este și în cazul acelei umflături. După ce moare, începe să se umfle și intră în putrefacție. Atunci inima trebuie să lucreze mai mult, ca să pompeze sânge curat, ceea ce desigur, te va face să te simți mai rău.

Într-o adunare, un om care avusese cataractă pe ochi, a alergat la pian și a început să cânte pentru că fusese vindecat. A venit sus, a luat Biblia și a putut să citească, dar patru zile mai târziu nu-și mai vedea nici mâna. Astfel, a venit la mine și mi-a spus: „Mi-am pierdut vindecarea. Era bine să fi venit sus de fiecare dată.” Auzindu-l ce spune, i-am zis:

„Frate, ceea ce spui, este greșit. Tu nu ai crezut.”

„Dar, frate Branham, am fost vindecat.”

„Așa este, dar tu nu ți-ai pierdut vindecarea. Continuă să crezi și nu te îndoii, pentru că starea ta se datorează faptului că s-a umflat cataracta. Ea este moartă, dar dacă te vei îndoii, duhul acela se va întoarce. Să nu spui că ai crezut mai puțin, ci crede.”

Astfel, l-am încurajat să creadă și să nu se teamă, iar două săptămâni mai târziu, era vindecat pe deplin și putea citi Biblia la fel de bine ca oricare altul.

Așa este. Dacă vă îndoiiți și pierdeți vindecarea, primul lucru care se întâmplă este că totul cade pe spatele păstorului, deoarece oamenii spun: „Păi, n-a fost vindecat?”

Dar de ce se întâmplă aceasta? Pentru că adunarea n-a fost învățată cum este cu vindecarea divină și astfel oamenii nu înțeleg ce se petrece. Ei nu au suficientă credință, ci mai degrabă speră să fie vindecați.

Aș vrea ca nici unul dintre voi să nu spună: „Fratele Branham și-a pus mâinile peste mine și m-am făcut bine,” pentru că dorința mea este să-L atingeți pe El, nu pe mine. Eu nu am nimic aici, dar dacă voi reuși să vi-l arăt pe Hristos și să-L aduc ca o realitate în mijlocul vostru, pentru că Cuvântul însuși este făcut trup printre noi, atunci Îl veți atinge prin darul pe care mi l-a dat Dumnezeu și veți putea vedea ce se va întâmpla. Înțelegeți ce vreau să spun, prieteni?

Voi nu trebuie să doriți ceva mare, căci dacă doriți ceva măreț nu aveți cum să mergeți la lucrurile mici.

Eu nu am permis ca televiziunea să intre în adunările mele pentru că nu am nimic de vândut. Nu-L am decât pe Hristos.

În călătoriile misionare pe care le-am făcut, eu am ajuns în locurile mici, unde unii din acești evangheliști vestiți care țin emisiuni și programe mari, nu se pot duce din cauză că au nevoie de mii de dolari, pentru fiecare zi, iar acele adunări mici nu îi pot sponsoriza.

În ce mă privește, nu vreau să am nimic, decât mai mult din Dumnezeu și să pot merge oriunde mă trimite El.

Nu demult, am ținut o trezire într-o adunare care avea douăzeci de oameni. Noi am

ținut trezirea și dacă au fost atât de puțini oameni. Vedeți? Eu nu mă îngrijorez niciodată de nimic, pentru că de fiecare dată este cineva care suportă toate cheltuielile, deoarece Dumnezeu mă trimite unde vrea El și tot El pregătește totul. Apoi am fost într-un loc unde au fost cinci sute de mii oameni. Vedeți?

Acum voi lua orice duh din locul acesta sub control, în Numele lui Isus Hristos și spre slava lui Dumnezeu. Vă rog să stați la locurile voastre și să nu vă mai plimbați.

Vedeți, fiecare dintre voi are un duh, pentru că dacă n-ar fi așa, ați fi morți. Știați aceasta? Și când vă spun: „Plecați-vă capetele!” vă rog s-o faceți, iar dacă El vă cere să vă ridicați, ascultați-L. Faceți orice vă va cere, pentru că nu eu sunt cel care vă vorbește, ci El. Să începem cu rândul de rugăciune.

Tată ceresc, nu mai este mult până când timpul se va sfârși. Aici, în spatele meu, stau în seara aceasta păstori și lucrători care au vorbit despre acel timp care se apropie și despre lucrurile care vor avea loc. Mulți dintre ei sunt veterani pe această cale și odată au stat cu chitara în mână, anunțând acea zi împreună cu fiii lor. Ei au bătătorit calea ca s-o facă mai reală, de aceea, Te rog să ne ajuți s-o acceptăm și să avem părtășie în jurul acestui mare dar pe care ni l-ai trimis Tu, și care este Isus Hristos. Îndură-Te, Tată.

Doamne, știi că eu nu cunosc pe nici unul din oamenii care stau aliniați aici, dar Tu îi cunoști pe toți. Dorința mea este să-i fac pe oameni să înțeleagă că nu există biserică mare sau oameni mari, ci Dumnezeu este mare în Isus Hristos.

Te rog să-L lași să fie cunoscut în seara aceasta, pentru că am provocat adunarea să-L primească. Te rog să îngădui ca Duhul Sfânt să-i înflăcăreze pe cei care au credință, pentru ca adunarea să vadă că se întâmplă ceva. Și fie ca fiecare să fie vindecat, astfel ca atunci când serviciul va fi gata, să nu mai fie nici o persoană bolnavă printre noi. Salvează-i pe cei nemântuiți și ajută-i să vadă că se află în Prezența Celui care-i va judeca într-o zi. Eu Ți-i încredințez pe toți și Te rog să mă folosești după voia Ta, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Acum aș vrea să păstrați liniștea și să stați în rugăciune. Dacă cineva crede că aceasta nu vine de la Dumnezeu, vă provoc în Numele lui Isus Hristos să veniți aici și să faceți același lucru. Dacă nu puteți, nu spuneți nimic împotriva, ci cercetați Scriptura și veți vedea.

Din câte știu, femeia din fața mea este o străină. Dacă este bolnavă și aș putea s-o vindec, aș face-o, dar nu pot. Credeți aceasta, nu-i așa? Nici eu și nici altcineva nu poate s-o facă, pentru că vindecarea vine de la Dumnezeu și El a făcut-o deja. Dumnezeu poate face ceva prin care să vedeți că El este aici, ca să-Și țină făgăduința dată.

Cred că dacă Isus ar sta aici, în acest costum pe care mi l-a dat mie, iar voi ați păși în fața Lui și ați spune:

„Doamne, sunt bolnav și aș vrea să mă vindeci!” v-ar răspunde:

„Fiule, tu nu cunoști Scripturile? Eu am murit pentru a câștiga vindecarea ta atunci când am fost răstignit pe Calvar.”

„Dar cum pot să știu cine ești, Doamne?”

„Păi, ce am făcut când am fost pe pământ și M-am făcut cunoscut evreilor și samaritenilor?”

Vedeți? Atunci El nu a venit pentru neamuri! Acum este timpul neamurilor, acum El face aceleași lucrări și în mijlocul lor. Despre această zi, a vorbit El atunci când a spus că cine va vorbi împotriva Duhului Sfânt și-L va numi „un duh rău”, nu va fi iertat niciodată.

Eu nu o cunosc pe femeia aceasta și nu știu de ce a venit în locul acesta. Ce rost ar avea să vă mint, când știu bine că aceasta ar însemna să mă osândesc singur înaintea Domnului? Ceea ce m-a adus înaintea voastră este încredințarea pe care o am că sunt în voia lui Dumnezeu. Apoi, știu că într-o zi Tucsonul va fi lovit de judecata lui Dumnezeu din pricina mesajului pe care i l-a dat El și al cărui martor sunt. Aceasta nu înseamnă că sunt cineva. O, nu! Știu bine că sunt cel mai neînsemnat dintre voi, sunt doar fratele vostru, dar Isus Hristos trebuie să aibă pe cineva prin care să lucreze. Și desigur, El a făcut alegerea mai dinainte.

Dacă Duhul Sfânt îmi va spune ceva despre femeia aceasta, ea va ști dacă am spus adevărul sau nu. Este adevărat? Sigur că da. Dacă nu este adevărul, înseamnă că nu este Dumnezeu în lucrare, dar dacă totul este adevărat, atunci este El.

Câți dintre voi veți crede din toată inima și veți accepta aceasta? Eu stau aici înaintea martorilor Lui, pentru că Biblia a făgăduit că lucrările care au fost făcute

Înainte ca Sodoma să ardă, vor fi făcute și printre neamuri, înainte ca lumea să fie nimicită.

Aceasta a fost ultima chemare pentru sămânța împărătească a lui Avraam.

Femeia care stă aici, cu ochii închiși, spune o rugăciune. Este creștină. Mai apare și câte un imitator care se strecoară și se poartă ca un creștin, dar ați văzut ce se întâmplă cu un astfel de om, nu-i așa? Ori cade jos mort, ori paralizează, pentru că noi nu ne jucăm de-a biserica.

Vă mai amintiți adunarea pe care am ținut-o în Phoenix cu câțiva ani în urmă?

Doamna aceasta are o povară. Dacă ați putea vedea, între mine și ea stă o Lumină. Văd că a început să pălească; se pare că duhul ei este tulburat. Ea are probleme spirituale și este îngrijorată din cauza lor. Dacă este adevărat, ridică mâna.

De fiecare dată simt că se ridică acest gând: „El citește gândurile femeii”. Dar nu, eu nu fac aceasta. Domnul mi-l va arăta pe cel care gândește astfel, așa că îl voi chema sus și atunci vom vedea dacă este vorba de ghicire aici.

Da, femeia are probleme spirituale, dar mai este încă ceva. Ai ceva simptome de boală, ai pietre la fiere. Este adevărat? (Da, domnule). Și mai ai o apăsare. Este vorba de copiii tăi pentru care ceri mântuirea. (Amin). Mai este cineva, simt aceasta. Da, este soțul tău, pentru care dorești tot mântuirea. Este prezent și el în locul acesta. Tu nu ești din locul acesta, ci văd că vii dintr-o zonă cu dealuri verzi și multă apă. Ești de undeva din nord, din statul Oregon, de lângă Grant's Pass, și te numești Lena Stowell. (Așa este).

Isus Hristos îți onorează cererea din seara aceasta. Du-te acasă, pentru că soțul și copiii tăi sunt salvați, iar tu ești vindecată. Binecuvântat să fie Numele Domnului Isus Hristos.

Eu nu știu ce a fost acolo, dar un lucru este sigur: femeia a avut credință. Îl credeți acum? Credeți că El este același ieri, azi și în veci?

Bună seara, doamnă. Noi nu ne cunoaștem, iar tu ești cu mult mai tânără decât mine. Crezi că Isus poate să-mi spună care este necazul tău? Îți va mări acest lucru credințioșia? Crezi că sunt slujitorul Lui? Tu știi că este imposibil ca eu să știu ceva despre tine, și că dacă-ți spun ceva, aceasta ar trebui să vină de la El. Tu ești

conștientă că în momentul acesta se petrece ceva. Este prezența Lui. Nu stai aici doar pentru tine, ci ai și o mulțime de probleme spirituale la care nu ai răspuns. Dar vei primi răspunsul chiar acum. Este vorba despre ceea ce se petrece în biserica ta. (Așa este). Este vorba despre niște lucruri care după părerea ta nu merg bine. Aceasta este „Așa vorbește Domnul”. Și mai este ceva: văd o persoană care este pe moarte. Este un caz de cancer. Și tu vii tot din Oregon, iar persoana bolnavă este acolo. Primește ce ai cerut. Întoarce-te acasă bucuroasă, pentru că credința ta ți-a dat tot ce ceri. Eu nu m-am atins de acea femeie, dar Dumnezeu S-a atins, de aceea, trebuie doar să crezi.

Bună seara, doamnă. Noi nu ne cunoaștem, dar Domnul Isus ne știe pe amândoi.

Un moment, căci s-a întâmplat ceva în audiență. Vă rog să fiți respectuoși. Înaintea acestei femei a apărut un bărbat. Este cineva cu credință, de aceea, continuați să vă rugați. L-am pierdut, dar continuați să vă rugați.

Voi sunteți mulți, și credința fiecăruia mă atinge din toate părțile. Acesta este motivul pentru care trebuie să aduc pe cineva aici, în fața mea. Aici se află chiar și lucrători bolnavi care se roagă, dar te-am chemat pe tine pentru că ai număr de rugăciune. Eu nu te cunosc, dar Dumnezeu te cunoaște. Dacă Domnul Isus îmi va spune ceva din viața ta, orice problemă de-a ta sau de-a cuiva iubit, vei ști dacă este adevărat sau nu. Atunci vei vedea dacă vorbește El sau nu. Crede că ești în Prezența Lui, pentru că dacă ai fi doar în prezența mea, nu ai simți ceea ce simți.

Lângă această femeie văd un bărbat. Este un om de statură înaltă. Da, tu ești prietenă cu Paul Keen, care este lucrător și un bun prieten al meu. El s-a rugat pentru tine, fiindcă ai o ruptură de diafragmă care ți-a creat tot felul de complicații și de dureri.

Nu ești de aici, ci vii din California. Crezi în Isus Hristos și ești gata să-L primești? Doamnă Moss, vrei să te întorci acasă vindecată? Atunci, du-te și crede. Ai credință în Dumnezeu și nu te îndoii, căci totul va trece.

Credeți în Domnul Isus? Bună seara. Noi nu ne cunoaștem, dar Isus Hristos ne știe pe amândoi.

Lumina tocmai părăsește platforma, de aceea rugați-vă cu toții și credeți.

Domnule, tu ai o umflătură pe plămân. Nu ești de aici, dar ai fost trimis în locul

acesta de cineva. Ai mai fost în rândul de rugăciune și ai fost vindecat în adunare. Atunci ai avut probleme la un picior. Acum văd că cel care te-a trimis aici este un bărbat aproape cărunt. Da, este păstorul Mattsson Boze, păstorul bisericii din Philadelphia. (Așa este). Isus Hristos te face sănătos. Întoarce-te la Chicago și bucură-te. Amin. Credeți numai, căci totul este posibil!

Bună seara. Noi nu ne cunoaștem, dar Isus Hristos te cunoaște. Crezi că El poate să-ți dea Duhul Lui? Dacă aș fi doar un lucrător nu ar fi suficient, dar El a făgăduit un dar care va fi trimis în zilele din urmă, ca să aducă înapoi credința dată părinților. Credeți că timpul pentru acest dar a sosit și că această slujbă este chiar acum în acțiune în biserică? Și tu vii din Chicago, pentru că te-am văzut mergând pe strada Clark. Suferi de artrită și ai încă câteva suferințe în trup. Poți pleca acasă bucuros, pentru că credința ta te-a făcut sănătos. Dumnezeu să te binecuvânteze. Du-te și crede din toată inima.

Crezi că Dumnezeu vindecă și artrita? Atunci întoarce-te la locul tău, fii bucuros și mulțumește-i, fiindcă ești vindecat.

Doamnă, vrei să vii mai în față? Vrei să mergi să mănânci și să te simți din nou bine? Vechea problemă pe care o aveai la stomac, s-a dus. Du-te și mănâncă, pentru că Isus Hristos te face bine.

Doamna de acolo, cu copilul, crezi că Dumnezeu îl va vindeca? Eu pot să-ți spun problema lui, dar nu-l pot vindeca. Privește aici, scumpule. Și eu am o fetiță ca tine. Crezi că Isus poate vindeca boala de inimă pe care o ai și să te facă sănătos?

Vino aici. Tată ceresc, lasă ca puterea Duhului Sfânt să salveze viața acestui copil, pentru că Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos. Soră, du-te și crede căci totul va fi bine. Crede din toată inima.

Vino, doamnă. Crezi că Dumnezeu poate să vindece boala femeiască pe care o ai? Du-te și crede din toată inima, pentru că totul va fi bine.

Tu ai vrea ca Dumnezeu să-ți dea o respirație mai bună și să fii eliberată de astm. Du-te acasă și crede din toată inima, pentru că poți fi vindecat. Crede din inimă.

Dumnezeu vindecă și problema de inimă. Crezi aceasta? Atunci întoarce-te și spune: „Îți mulțumesc, Doamne Isuse!” Laudă Numele Lui și vei fi bine.

Credeți? Câți dintre voi cred? Credeți că sunt prorocul Lui? Vreau să spun slujitorul

Lui, pentru că aceasta îi face pe mulți să se poticnească.

Eu nu te cunosc, ești o străină pentru mine. Te văd stând pe o targă. Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Dacă El îmi va descoperi problema ta, Îl vei accepta ca Vindecător al tău? Deasupra ta este umbra morții, așa că dacă te așezi acolo, vei muri. Nu are nici un rost să mergi la medic pentru că în ceea ce privește medicina, totul este trecut. Boala care te ucide este cancerul. De ce nu te ridici de pe targă și apoi să pleci acasă vindecată în Numele lui Isus Hristos? Crezi aceasta? Atunci acceptă-L și du-te acasă. Crede și ridică-te.

Care este problema cu tine, care stai acolo cu mâna ridicată? Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Crezi că El poate să-mi descopere problema ta? Tu ai epilepsie. Dacă este așa, ridică și cealaltă mână. Acum crede-L din toată inima și nu vei mai avea alte crize. Vă provoc să credeți!

Bărbatul care mă privește...tu suferi cu inima. Nu te cunosc, dar acesta este adevărul, așa este? Tu ești lucrător într-o biserică din Mexic. Ești interesat pentru cineva....da, este vorba de soția ta care stă lângă tine. Crezi că Dumnezeu poate să-mi spună care este problema ei? Eu nu pot s-o vindec, dar pot să-ți spun ce probleme are. Vei crede că poate fi vindecată? Da, ea este surdă. Puneți mâinile peste urechile ei, crede din toată inima și poate fi vindecată. Câți din voi credeți aceasta? (Amin).

Ridicați-vă mâinile și acceptați-L ca Vindecătorul vostru pe Isus Hristos.

Tu, care crezi că el a fost salvat, de ce nu vii chiar acum la altar? Ai spus că ai vrea să ai un sentiment în inima ta, la fel ca acea căprioară-mamă. Vrei să-L accepți pe Isus Hristos ca Salvatorul tău? Vrei să vii la altar ca să mă rog pentru tine, în timp ce stai în prezența Lui? Mulți dintre voi ar trebui să vină aici. Dacă vreți să-L acceptați pe Hristos ca Mântuitorul vostru, veniți chiar acum!

Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule. Dumnezeu să te binecuvânteze. Este bine așa.

Nu mai este nimeni care-L acceptă? Tu, care nu-L ai, vino și primește-L chiar acum ca Mântuitorul tău personal. Stai aici, în prezența Sa. Oricine ai fi, un membru al bisericii sau orice altceva, dacă nu ești încă cu Dumnezeu te provoc să vii la El în Numele lui Isus Hristos, înainte ca să se termine acest rând de rugăciune, în timp ce Duhul Sfânt este aici și eu mă pot ruga rugăciunea de credință. Dacă El mă va

asculta și va vindeca bolnavii, cu siguranță mă va asculta și-i va salva și pe cei pierduți.

Cine Îl dorește ca Mântuitor, să vină în față, în Numele lui Isus. Pășiiți în față și stați în jurul altarului, pentru rugăciune. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Îmi place aceasta: bărbați și femei convinși de Duhul Sfânt.

Cei care credeți că aceasta este mărturia învierii lui Isus Hristos, care a fost vestită, nu uitați că eu sunt un om, dar El este Mântuitorul vostru Isus Hristos. Venirea Lui este atât de aproape, încât Se manifestă în toată plinătatea printre aleșii Săi.

Dacă aveți îndoieli și sunteți doar niște membri căldicei, veniți și fiți umpluți cu Duhul Sfânt în timp ce El însuși este aici și dovedește, prin Cuvântul neschimbător al Scripturii, că este aici. Da, El este aici, de aceea, veniți acum! Fiecare suflet care-L dorește pe Isus Hristos în viața lui, să vină chiar acum! Veniți în față și acceptați-L!

Haideți să cântăm cântarea „Crede numai”, în timp ce sunteți invitați să veniți în față. Ce trebuie să credem noi? Adevărul Bibliei care v-a fost vestit. De ce mi-a spus El în timpul serviciului: „Cheamă oamenii la altar!” Poate că aceasta este ultima șansă acordată cuiva. Crede numai, totul este posibil.

Frații lucrători să vină aici. Lăsați ca frații lucrători să se adune în jur, pentru că ne vom ruga pentru acești oameni.

Voi ziceți: „Este posibil să primesc și eu Duhul Sfânt ca cei din ziua de rusalii?” Sigur că da, dacă credeți. Credeți numai”!

Dacă în inima voastră nu este o dragoste ca aceea pe care a avut-o căprioara-mamă pentru puiul ei, ar fi bine să veniți aici. Dacă vreți ca Isus Hristos să Se descopere și în viața voastră, veniți. Nu vă mai jucați de-a biserica!

Ceasul venirii Lui este aici, de aceea nu trebuie să irosim privilegiul de a avea acest mare Dar pe care ni l-a dat Dumnezeu: dovada infailibilă că Isus Hristos este viu după două mii de ani. Biserica a primit ultimul Său Dar. Conform Cuvântului lui Dumnezeu, acesta este ultimul semn care a venit în biserică înainte de venirea lui Isus Hristos. Isus a spus: „Așa cum a fost în zilele lui Lot, așa va fi și în zilele când va veni Fiul omului.” Aici suntem noi.

Nu lăsați această mare ocazie să treacă pe lângă voi! Nu vreți să veniți aici pentru

rugăciune? Veniți. Vom mai aștepta puțin pentru că sunt sigur că mai sunt oameni care trebuie să vină. Aș vrea să-L primiți pe Dumnezeu care cunoaște tainele inimii. Vreți să-L primiți pe Cel care poate descoperi tot ce aveți în sufletul vostru, așa cum a făcut-o aici? Domnul să vă binecuvânteze.

În timp ce aceștia sunt adunați în jurul altarului, iar alții vin, aș vrea ca cei aflați în audiență să se ridice pentru un moment de rugăciune.

Cei care sunteți bolnavi dar nu ați ajuns în rândul de rugăciune, puneți-vă mâinile unii peste alții. Frații lucrători să-și pună mâinile peste cei aflați aici. Sunteți gata? Ați văzut ceva real? V-a mișcat ceva inima? Haideți să ne plecăm capetele și fiecare să se roage în felul lui. Să nu uitați că de pe tot pământul se ridică chiar acum, milioane de rugăciuni, iar Dumnezeu le aude pe toate, pentru că El este infinit.

Rugați-vă așa cum faceți în biserica voastră. Rugați-vă ca Dumnezeu să vă ierte păcatele. Rugați-vă ca Duhul Sfânt să vă cuprindă inimile și să vă vindece.

Tată ceresc, noi aducem această audiență în fața Ta. Lasă ca marea Putere care L-a înviat pe Isus Hristos să scuture chiar acum biserica, și îngăduie ca fiecare persoană bolnavă din locul acesta să fie eliberată de sub puterea Satanei.

Doamne, îndură-Te și fă ca fiecare persoană pierdută să fie salvată și umplută cu Duhul Sfânt.

Rugați-vă așa cum v-ați rugat și până acum. Rugați-vă ca și când acestea ar fi ultimele momente din viața voastră.

- AMIN -